THE STANDARD BEARER

REFORMED MONTHLY

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
H. Danhof
H. Hoeksema
G. M. Ophoff
B. J. Danhof
G. Van Beek

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 858 Kalamazoo Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 524 Eastern Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. II, No. 4 JANUARY, 1926 Subscription Price $1.50

MEDITATION

THE PILGRIM'S GOAL

For here we have no continuing city, but we seek one to come.—He. 13:14.

Christian, press on!

There is, at the end of your way, a city to come.

The City that hath foundations, prepared for you, from before the foundations of the world, by your God.

It is your goal.

Till it is reached and you have entered into its pearly gates, you may not, you cannot, you must not tarry. Onward you must go, ever onward you must press, never once tarrying or abiding, nor ever fearfully or hesitantly clinging to the things you might meet on your pilgrim's journey.

Does not the pilgrim dwell in a tent?

He has no city.

In a city one abides, digs foundations, builds firmly to erect a lasting and permanent dwelling-place, a continuing home. There are the ties that bind, the treasures one loves, the joys one seeks. There is one's life. In a tent, however, one tarries but for a night, to rest and recuperate, in order to pull up the stakes at daybreak and press forward and travel onward, till the final goal is reached....

And the Christian's life is not like the continuing citizen, but like the passing stranger, pitching his tent by the wayside to tarry but for a night. Onward, ever onward points the way, now rugged and steep, now, for a while on the level and even, but mostly narrow and rough. At sundry stations you may stop long enough to put up your Ebenezers and pray over them, gratefully acknowledging the Lord Jehovah's help in the past and hopefully imploring His care and guidance and protection all the rest of the way. Sometimes the way may lead you through the midst of a city, fair and beautiful, stealing the love of your heart and tempting you to abide and bid farewell to the pilgrim's life.....

But you cannot stay and you must not tarry.

No city here has foundations.

No dwelling-place here is continuing.

The goal lies yonder, at the very end of your earthly way, where time is no more and the heavenly light of eternity's morn beckons you.

The light of the heavenly Jerusalem.

Thither you must press.

On, Christian, on!

Oh, Zion eternal!

Glorious City of God!

How thou art the chief joy, indeed, of all that have their garments washed in the blood of the Lamb and that love the light!

Surely, I know that I know but little of the glory and beauty and heavenly joy and eternal pleasures of that City. But even the little I know of the final goal is abundant comfort in the narrow way.

I know that of its heavenly beauty I can but stammer in earthly language and of its glorious reality I can but conceive in earthly images. But even the partial and earthly image of that eternal city so sets my heart aglow with joy and hope and so fills it with earnest expectation and yearning, that for the glory of it, I am gladly willing to sacrifice every earthly joy and pass outside of the gate of every earthly city.....

For I do know that it is the City of God!

God is the chief joy of the heavenly Jerusalem. His presence fills the City. His blessed covenant-friendship perfected is the very essence of all its bliss and rejoicing. For unlike the earthly Jerusalem, built of wood and stone, it has no temple. If you entered the gates of Jerusalem that once was, you would inquire as to the dwelling-place of the Most High; and they would point you to a building made with lands. And if, approaching the temple, and entering through its outer gate, you would repeat your query, they would direct your gaze to the Sanctuary proper, at the same time warning you that you could not enter there to see the face of God. It was all so imperfect, earthly, prophetical of things to come! But when you enter the Heavenly City through its pearly gates, you need not inquire, for there is no temple there.

God Himself and the Lamb are the temple of that City and its pre-eminent joy and glory is, that there the tabernacle of God is with men and He will dwell with them, and they shall be His people, and God Himself shall be with them and be their God!

He fills the City!

I know that it is the City of all the saints perfected, the Bride, the Lamb's wife. And they walk there in garments white, for they had them washed in the blood of their Redeemer, the Mighty Lamb of God. There shall be no sin there, no corruption, no stain of defilement and pollution left on the robes of its elect inhabitants. And wreaths of victory they wear on their heads, for the battle is ended and won through Him that loved them even unto death. I know that there shall be no enemy there to harass and attack and inspire with fear, for the fearful and unbelieving and abominable and murderers and whoremongers and all sorcerers and idolaters and liars and dogs..... these shall not enter in any wise into that City, but shall have their part with the Old Serpent in the lake that burneth with fire and brimstone, which is the second death.....

I know that there shall be no shadow of death there, no pain or sorrow, no trouble and affliction, no fear or distress, for God shall Himself dry the tear-stained faces of His weary pilgrim-children and fill their hearts with everlasting joy.

I know that there shall be neither hunger nor thirst, for the inhabitants shall drink of the fountain of eternal life and eat of the fruit of the tree of life and be abundantly satisfied with the goodness of their God.

And His face they shall see....

And in His light they shall walk.

And His name shall be in their foreheads.

And they shall have put off all imperfection and all that is of the earth earthy, and they shall know as they are known and forever and ever behold the beauty of the Lord their God.

And there shall be no night there.

All the weary night shall be past to be changed into eternal day!

And there shall be perfect peace there.

Glorious City of God!

Chief joy of all God's children!

Press forward, Christian, you must!

For here we have no continuing city.

Not only because here there is nothing that abides, though this is also true.

Nothing is permanent in this world. There is no city here that can boast of lasting fame. For the world is a child of time and chance and change are busy ever. We are like the grass that flourisheth in the morning and withereth before the sun goes down. Like the delicate flower of the field, that blooms but for a moment and soon dies and is past, even so that its place knoweth her no more, are we. And the life of generation after generation is like a passing show, a pageant, always coming, always moving, always disappearing behind the veil of death. And as we are so are all things. Nothing is stable, all things move. A stream is life, and all things drift along with it. For the world passeth away and the lust thereof, and there is in all that world nothing to which our soul can cling.....

In this sense it is true for all men: we have no continuing City here. And all things loudly preach: Prepare thy house, for thou shalt die!

The man of the world, the inhabitant of proud Babylon, may dig deeply and lay his foundations firmly, and raise his dwelling-place in the midst of this world proud and beautiful. He may close his eyes for the reality of fleeting things and say to his soul: my house shall stand for aye!

But he is a fool.....

Yet a little while and the world shall be no more. And every home, and every city, and every proud structure that is built upon the foundation of this world shall perish with the world...

But for the Christian this is not all.

He has no continuing city here in still another sense, in the sense, namely, that wherever he looks, and in whichever direction he may turn his seeking gaze, nowhere in the world does he find a place that his soul can satisfy and where he would build his permanent home. He is a pilgrim, not only because all things pass away, but because of the very state and condition of his own heart and soul.

He is a stranger here....

For he was born from above. By nature he is from below and an inhabitant of this world, seeking the things below. But he received new life, through the resurrection of the Lord Jesus. And that new life is from above, not from below. That new life is the life of the City that hath foundations, whose builder and artificer is God. That new life stands antithetically against the old, for the old was of darkness, the new is of the light, the old was of the Father the Devil, the new is of God through Christ, the old loved that which was evil, the new loves that which is good and pleasing to God; the old life was of the earth earthy, the new life is of the Lord from heaven.....

He has become a citizen of that New City and he walks here with the life of that City in his breast....

And he can find no continuing city here, no place where he would care to build and to abide forever...

He longs and hopes and yearns and presses forward.

Till through the gate he will enter into the City.

Christian, here you have no continuing city.

Press forward, you must.

Seek that City!

Seek it, you must, not as one that gropes in darkness and knows not the way, neither is certain whether he will ever enter....

The way is certain.

And you need not doubt as to the direction.

It always starts outside of the gate.

There is, outside of the gate, erected on a little hill, a cross, an accursed tree. And on the tree there is the Man of Sorrows. The world would Him not. Jerusalem loved Him not. As a thing abominable and a reproach he was cast out to suffer without the camp. Neither will that world ever let Him in again. The sign of that cross remains the symbol of His relation to the world, and of the attitude of Jerusalem, whose spiritual name is Sodom and Gomorrha. But on that accursed tree this Man of Sorrows shed His life-blood, that you might have properly washed garments to enter the City of Eternal Light and Joy....

Over that hill and by that cross, outside of the gate leads the way.

One cannot miss it.

Go out of the gate, therefore.....

Have your garments washed in His blood.

And bear His reproach. For this you cannot escape on the way to the eternal City. Washed by Him you are one with Him and one with Him you will share His reproach. For the servant is not greater than his Master. If they have hated Him they will also hate you. The way, then, is unmistakably certain.

But seek the City. Know that it is more precious than all the pleasures and treasures of the world. Set your heart on it. Long for it. Hope for it. Strive for it. Fight for it. Suffer for it. Bear the cross and the reproach of Him that suffered outside of the gate for it. Press on and on, till you may enter into its gates and have the victory forever....

It is to come!

It is not yet. Its glory is not yet revealed. For we are saved in hope and hope that is seen is not hope...

But it is certain in its coming. God prepared it for you in His eternal and immutable counsel. It cannot fail. The end of the pilgrim's journey that starts outside of the gate and on the which you are called to bear the reproach of the Sufferer of Golgotha, is the beautiful City of God.

And it is about to come....

Yet a little patience and a little suffering, yet a little struggle and a little battle and the end of your journey shall have been reached.

A very light affliction, quickly passing.

And then eternal joy!

Seek that City!

Press on!

H. H.

"Only the actions of the just
Smell sweet and blossom in the dust."

—Shirley.

"If souls be made of earthly mould
Let them love gold;
If born on high,
Let them unto their kindred fly."

—Herbert.

EENE PROEVE VAN GELOOFSVERKLARING

Het kan onzen lezers bekend zijn, dat Prof. Dr. V. Hepp, Amsterdam, Nederland, toen hij in het najaar van 1924 ons land bezocht, in onderscheidene redevoeringen zijn Gereformeerd gehoor ook heeft aangeboden eene "proeve van geloofsverklaring," bestemd "om als grondslag te dienen voor de Internationale Calvinistische organisatie." Thans biedt hij deze proeve aan in "DE REFORMATIE" van 4 Dec. '25. En hij voegt er in hetzelfde nommer aan toe, dat hij het zeer op prijs zal stellen, wanneer hij vooral van Calvinisten uit het buitenland opmerkingen over zijne proeve mag vernemen. Mede met het oog op dit laatste, maar toch allereerst vanwege het uniek karakter en de groote belangrijkheid dezer proeve meenen wij ons de vrijheid te mogen veroorloven om onze lezers te dienen met eene korte beoordeeling van dezen door Dr. Hepp voorgestelden grondslag voor de internationale Calvinistische organisatie.

Volge hier allereerst een getrouw afschrift van deze proeve.

"I. Wij gelooven, dat wij de openbaring Gods in Christus alleen kunnen kennen door de Heilige Schrift, welke van het begin tot het einde op organische wijze is geïnspireerd en wel alzóó, dat zij niet slechts in sommige deelen, welke godsdienstige en zedelijke waarheden zouden betreffen, maar in alle deelen o. a. ook de historische, onfeilbaar is.

"II. Wij gelooven in den Drieëenigen God, Vader, Zoon en Heiligen Geest, die geen deelen zijn van het Goddelijke Wezen, maar het Goddelijke Wezen zelf; die door geen orde van oorsprong of rang van elkander onderscheiden zijn, maar alleen door onderlinge betrekkingen, waarom Hun gelijkelijk toekomt eer, heerlijkheid en aanbidding tot in eeuwigheid.

"III. Wij gelooven, dat de Drieëenige God Zich in een onnaspeurlijken rijkdom van volmaaktheden heeft doen kennen, als daar zijn: Zelfgenoegzaamheid; Onafhankelijkheid; Onveranderlijkheid; Eenheid; Eenigheid en Eenvoudigheid; Geestelijkheid; Onzienlijkheid; Eeuwigheid; Alomtegenwoordigheid; Alwetendheid; Wijsheid; Waarheid; Waarachtigheid; Goedheid; Liefde; Barmhartigheid; Lankmoedigheid; Genade; Heiligheid; Rechtvaardigheid; Almacht; Vrijmacht; Eer; Heerlijkheid; Zaligheid.

"IV. Wij gelooven, dat de Drieëenige God, zonder eenige noodzaak, alleen uit souverein welbehagen, Zich van eeuwigheid een Raad heeft gesticht, waarin Hij bepaalde al wat er met en in het heelal geschieden zou; waarin Hij de zonde niet slechts voorzag of toeliet, maar wilde; waarin Hij bepaalde personen ten eeuwigen leven verkoos en anderen tot eeuwige afgrijzing bestemde, zonder Zich te laten leiden door wat in den tijd de mensch zou doen.

"V. Wij gelooven, dat de Drieëenige God, wederom zonder eenige noodzaak, het gansch heelal in één oogenblik door Zijn machtwoord in het aanzijn heeft geroepen en daarna de aarde door Zijn telkens herhaald macht-

woord heeft toebereid, waarom wij ook elke poging afwijzen om het ontstaan van de wereld en met name de toebereiding der aarde uit een zoogenaamde ontwikkeling te verklaren; en dat Hij nog altijd deze schepping middellijk en onmiddellijk onderhoudt; de handelingen der redelijke en zedelijke schepselen bestiert, zonder nochtans hun verantwoordelijkheid op te heffen; over alle dingen regeert en alzoo heel het wereldverloop dienstbaar maakt aan Zijn heilig doel: de verheerlijking van Zijn Naam.

"VI. Wij gelooven, dat de Drieëenige God den mensch, man en vrouw, schiep naar Zijn beeld, waarmede wij uitdrukkelijk de dwaling van het ongeloof verwerpen als zou de mensch van eenig lager schepsel afstammen; en dat Hij van Zijn Goddelijke hoedanigheden een verre en flauwe afschaduwing in den mensch heeft gelegd, waardoor deze bekwaamd werd om heer te zijn over de overige schepselen en in kennis, gerechtigheid en heiligheid voor God te leven.

"VII. Wij gelooven, dat de Drieëenige God, hoewel Hij de zonde bepaalde, haar nochtans niet als zonde heeft gewerkt en alzoo nooit voor den Auteur der zonde mag gehouden; maar dat de mensch, die zóó geschapen was, dat hij de verleiding tot zonde ten volle kon weerstaan, vrijwillig het kwade heeft gekozen en na zijn val in zijn wezen nog wel beelddrager Gods blijft, maar in zijn natuur en haar eigenschappen volstrekt werd verdorven en alzoo een tegenbeeld van zijn Schepper vertoont.

"VIII. Wij gelooven, dat de gevallen mensch als zoodanig, krachtens de algeheele verdorvenheid van zijn natuur, de vrijheid heeft verloren om eenig goed te willen of te doen; dat het goede, dat thans in hem wordt aangetroffen, van geenerlei geestelijk, maar slechts van natuurlijke waarde is; dat dit te danken is aan de algemeene goedigheid Gods, waardoor Hij de gevolgen van de innerlijke verdorvenheid en Zijn straffen over de zonde tijdelijk heeft getemperd; maar dat deze algemeene genade nooit, al ware het slechts voor het geringste deel, mag worden verstaan als een genade tot zaligheid.

"IX. Wij gelooven, dat de schuld van Adam, op grond van het verbond der werken, dat God met hem had opgericht, een ieder, die in de wereld komt, wordt toegerekend en dat de smet van Adams verdorvenheid van ouder op kind wordt overgebracht tot aan het einde der wereld.

"X. Wij gelooven, dat de Zoon op geheel bovennatuurlijke wijze door de werking van den Heiligen Geest vleesch en bloed uit de maagd Maria heeft aangenomen; alzoo den menschen in alles gelijk werd, ook in de zwakheid des vleesches, uitgenomen de zonde; en dat Hij door Zijn vleeschwording naar Zijn Godheid niet veranderde, maar de menschelijke natuur met Zich vereenigde, opdat Hij hun, die Hem van den Vader gegeven zijn, kon zijn tot een Hoofd van een nieuw verbond, waarin zij allen zijn begrepen: het verbond der genade.

"XI. Wij gelooven, dat onze Heere Jezus Christus in de uitoefening Zijner ambten van Profeet, Priester en Koning, voor ons heeft geleefd, heeft geleden, is veroordeeld, gekruist, gestorven, begraven, opgestaan, opgevaren, gezeten is aan de rechterhand des Vaders en aan het eind der dagen als een Rechter over levenden en dooden wederkomen zal; daardoor onze volkomen Borg is geworden, die niet voor een deel van onze zonden, maar voor alle betaalde, niet slechts de eeuwige, maar ook de tijdelijke straf voor ons droeg, niet alleen verzoende, wat wij hadden misdreven, maar ook tot stand bracht, wat wij hebben nagelaten, niet alleen de zaligheid voor ons verwierf, maar ze ook in ons uitwerkt door den Heiligen Geest en dat alzoo Zijn Middelaarswerk een volledig plaatsvervangend karakter draagt.

"XII. Wij gelooven, dat de Heilige Geest op ons, die van nature tot ons behoud niet medewerken, de verdiensten van Christus toepast, door ons te wederbaren, tot bekeering te leiden, te begiftigen met het waarachtig geloof, ons te verzekeren van de rechtvaardigende uitspraak Gods, de heiliging in ons aan te vangen en voort te zetten, waarbij Hij ons bekwaamt om instrumenten, medearbeiders te zijn in Zijn dienst, om zelf haar te voleindigen in het oogenblik van ons sterven, zoodat wij zonder vlek of rimpel voor den Heiligen God zullen verschijnen, in het kort, door ons in te lijven in Christus, ons daarvan bewustheid te geven door het Woord, en ons te leeren roepen: Abba, Vader.

"XIII. Wij gelooven, dat wij ondanks de heiligmaking in dit leven groote zondaren blijven en hoewel wij geroepen zijn tot de volmaaktheid voort te varen, die volmaaktheid hier nooit kunnen bereiken; dat onze zonden ons dagelijks zullen blijven aanklagen tot onzen dood toe, maar dat desondanks ook die zonde ons niet van Christus' liefde kan scheiden en wij nooit van de genade kunnen vervallen.

"XIV. Wij gelooven, dat de kerk is de vergadering der oprechte geloovigen, dat zij er van den val des menschen af geweest is en tot het einde der wereld zijn zal: dat zij in Christus is één, heilig en algemeen; dat zij zich in het midden der wereld heeft te openbaren door belijdenis en wandel en niet het minst door den kerkedienst, waarvoor Christus de ambten heeft ingesteld, de apostelen met de gaven van den Heiligen Geest heeft toegerust en nog altijd sommigen geeft tot herders en leeraars, opdat zij de middelen van het genadeverbond, Woord en Sacrament, zouden bedienen tot de volmaking der heiligen en opbouwing van Zijn lichaam.

"XV. Wij gelooven, dat Christus aan Zijn kerk twee Sacramenten heeft gegeven, den Doop, die op grond van het genadeverbond ook aan de kinderen der geloovigen moet worden bediend, en het Avondmaal, waarbij het vleesch en bloed van onzen Heere in het geloof geestelijk wordt genoten.

"XVI. Wij gelooven, dat bij de wederkomst van Christus op Zijn machtwoord alle gestorvenen, zoowel ongeloovigen als geloovigen zullen opstaan; dat alsdan, alhoewel de beslissing van hun lot reeds in hun leven viel

en zij na hun dood of in zaligheid bij Christus zijn geweest of in rampzaligheid hebben gezucht, het openlijke oordeel over hen zoowel als over degenen, die dan nog leven zullen zal worden afgekondigd, hetzij tot vrijspraak, hetzij tot verdoemenis; dat voor hen, die ongehoorzaam waren, dan geen mogelijkheid tot bekeering meer openstaat, dat zij ook niet vernietigd zullen worden, maar eindeloos zullen voortbestaan en de onuitsprekelijke smarten zullen dragen van den rechtvaardigen toorn Gods; dat daarentegen de rechtvaardigen eeuwig zullen leven in den nieuwen hemel en op de nieuwe aarde, waar God zijn zal alles in allen.

"XVII. Wij gelooven, dat wij als geloovigen ook een kultuurroeping hebben; dat wij de geheele kultuur voor Christus hebben op te eischen en onder de keur van Zijn Woord te stellen; dat de eeuwige beginselen, die wij beleden, ook de terreinen van zedelijkheid, wetenschap, kunst, gezin, staat, maatschappij en waarheen zich ook het menschelijk leven uitstrekt, moeten beheerschen, opdat niet de mensch, maar God alleen sta in het centrum van het menschelijke weten, willen en handelen."

De volgende maal enkele woorden van toelichting en beoordeeling van bovenstaande geloofsverklaring, aangeboden door Dr. Hepp, om als grondslag te dienen voor de internationale Calvinistische organisatie.

H. D.

THE GOSPEL A MAGNET

"The unique character of the gospel of Christ presents both qualities of a magnet: It attracts and it repels. Commanding our faith and obedience on the ground of authority, it is but natural that it awakens protest. Not only is the human heart disposed to be released from moral obligations, but the mind elects to challenge truth before the judgment is surrendered to its claims: Hence Gospel truth is subjected to greater tests and provokes keener criticism than either truth in the abstract or truth systematized in scientific form. The historic basis, the facts, the doctrines, and the moral precepts of Christianity have provoked the most violent protests. It has been said that the cross found an enemy in every human heart. It has been subjected to the assaults of learning and wit and ridicule and depravity from age to age. After all, the only way that Christianity has ever been hurt has been by means of substitution. The most destructive method, both yesterday and today, and perhaps forever, is one that assumes to speak in its name and then substitutes something so much better (?) that it is really something else." (Dr. C. F. Creighton, Law and the Cross, N. Y. 1911, pp. 18, 19.)

A theology that partakes of both Liberalism and Orthodoxy is a psychological wonder. Creighton, Law and the Cross, p. 24.

"OP GROND VAN HET GENADEVERBOND"

In zijne proeve van geloofsverklaring, welke Prof. Dr. V. Hepp in den zomer van 1924 in onze kringen voordroeg en thans in "De Reformatie" in Nederland gepubliceerd heeft, om als grondslag te dienen voor de internationale Calvinistische organisatie, zegt hij o.m., dat "Christus aan Zijn kerk twee Sacramenten heeft gegeven, den Doop, die op grond van het genadeverbond ook aan de kinderen der geloovigen moet worden bediend en het Avondmaal, waarbij het vleesch en bloed van onzen Heere in het geloof geestelijk worden genoten." Volgens Dr. Hepp's eigen woorden zijn in deze proeve "vele uitdrukkingen opzettelijk zóó gekozen, dat de meeningsverschillen van ondergeschikten aard, welke men onder de Calvinisten aantreft, onaangeroerd gebleven"; zij biedt slechts eene algemeene voorstelling van het ongetwijfeld en voor allen vaststaand geloofsgevoelen der Gereformeerden. En daartoe behoort dan ook, volgens Hepp, dat de Gereformeerden gelooven, dat het Sacrament van den Doop *ook aan de kinderen der geloovigen moet worden bediend op grond van het genadeverbond.*

Nu zal zeker moeten worden toegestemd, dat het generale Gereformeerde belijden betreffende den doop der kleine kinderen in de gekozen bewoordingen vrijwel volledige uitdrukking vindt. Het begrip *genadeverbond,* zonder nadere bepaling, dekt ongetwijfeld alles, wat de Belijdenisschriften leeren van den kinderdoop. De *Drie Formulieren van Eenigheid,* alsmede *Het Kort Begrip,* brengen gelijkelijk het doopen van de kinderen der geloovigen in verband met Gods genadeverbond. In art. 34 van de Belijdenis des Geloofs heet het: "Hierom verwerpen wij de dwaling der *Wederdoopers,* die niet tevreden zijn met een eenig doopsel, dat zij eens ontvangen hebben, en daarenboven verdoemen den doop van de kinderkens der geloovigen; dewelke wij gelooven, dat men behoort te doopen en met het merkteeken des verbonds te verzegelen, gelijk de kinderkens in Israël besneden werden op dezelfde beloften, die onzen kinderen gedaan zijn. En voorwaar, Christus heeft zijn bloed niet minder vergoten om de kinderkens der geloovigen te wasschen, dan Hij gedaan heeft om de volwassenen. En daarom behooren zij het teeken te ontvangen en het Sacrament van hetgeen Christus voor hen gedaan heeft; gelijk de Heere in de wet beval, hun mede te deelen het Sacrament des lijdens en stervens van Christus, kort nadat zij geboren waren, offerende voor hen een lammeken, hetwelk was een Sacrament van Jezus Christus. Daarenboven, hetgeen de Besnijdenis deed aan het Joodsche volk, hetzelfde doet de Doop aan onze kinderen, welke de oorzaak is, waarom de heilige Paulus den Doop noemt *de besnijdenis van Christus.*" En op de 74ste vraag van den Catechismus: "Zal men ook de jonge kinderen doopen?" wordt geantwoord: "Ja; want mitsdien zij alzoowel als de volwassenen in het verbond Gods en in zijne gemeente begrepen zijn, en dat hun door Christus' bloed de verzoening van de zonden en de Heilige Geest, die het geloof werkt, niet minder dan den volwassenen toegezegd wordt, zoo

moeten zij ook door den Doop, als door het teeken des Verbonds, der Christelijke kerk ingelijfd worden; gelijk in het Oude Verbond of Testament door de Besnijdenis geschied is, voor dewelke in het Nieuwe Verbond de Doop ingezet is." Geheel in denzelfden geest drukt ook het *Kort Begrip* zich uit, als het op de vraag, of men ook de jonge kinderen zal doopen, antwoordt: "Ja, want zij zijn zoowel als de volwassenen in het verbond Gods en in zijne gemeente begrepen." En uit het Formulier, om den Heiligen Doop te bedienen aan de kleine kinderen der geloovigen, beluistert men geen andere taal. Daar wordt gezegd: "dat wij een eeuwig verbond met God hebben. En hoewel onze kinderen deze dingen niet verstaan, zoo mag men ze nochtans daarom van den Doop niet uitsluiten, aangezien zij ook zonder hun weten der verdoemenis in Adam deelachtig zijn, en alzoo ook weder in Christus tot genade aangenomen worden, gelijk God spreekt tot Abraham, den vader aller geloovigen, en overzulks mede tot ons en onze kinderen, enz. — Daarom heeft God voormaals bevolen hen te besnijden, hetwelk een zegel des verbonds en der gerechtigheid des geloofs was; gelijk ook Christus hen omhelsd, de handen opgelegd en gezegend heeft. — Dewijl dan nu de Doop in de plaats der Besnijdenis gekomen is, zoo zal men de kinderen, als erfgenamen van het rijk Gods en van zijn verbond, doopen." — De doop is "een ordening Gods, om ons en onzen zade zijn verbond te verzegelen." — Daarom moeten de ouders dan ook belijden, "dat hunne kinderen *in Christus geheiligd* zijn, en daarom, als lidmaten zijner gemeente, behooren gedoopt te wezen." Terwijl het Formulier, om den heiligen Doop te bedienen aan bejaarde personen, letterlijk zegt, dat de "kinderen der Christenen — uit kracht des verbonds moeten gedoopt worden." En in welken zin dit te verstaan zij, blijkt uit de Dordtsche Leerregels, Hfdst. I, 17: "Nademaal wij van den wille Gods uit zijn Woord moeten oordeelen, hetwelk getuigd dat de kinderen der geloovigen heilig zijn, niet van nature, maar uit kracht van het genadeverbond, in hetwelk zij met hunne ouderen begrepen zijn, zoo moeten de godzalige ouders niet twijfelen aan de verkiezing en zaligheid hunner kinderen, welke God in hunne kindschheid uit dit leven wegneemt (Gen. 17:7; Hand. 2:39; 1 Kor. 7:14)."

Uit deze officieele uitspraken blijkt duidelijk, dat de Gereformeerden het Sacrament des Doops bedienen aan de kinderen der geloovigen op grond van het genadeverbond; alsmede, dat *verbond* en *genade* voor onze vaderen feitelijk identische begrippen waren. De opstellers van Belijdenis en Formulier handhaafden de wezenlijke éénheid van Oud en Nieuw Testament, van Israël en de Gemeente, van volwassene geloovigen en hunne kinderkens, en daarmede van Besnijdenis en Doop. De Doop is de besnijdenis van Christus. Derhalve moeten ook onze kinderen in den Doop met het merkteeken des verbonds verzegeld worden, gelijk de kinderkens in Israël besneden werden. De Doop toch zegt, wat Christus voor zijn volk gedaan heeft. En gelijk nu de Heere in de wet beval, om ook den kinderkens in Israël "mede te deelen het Sacrament des lijdens en stervens van Christus, kort nadat zij geboren waren, offerende voor hen een lammeken, hetwelk was een Sacrament van Jezus Christus"; zoo moet ook nu in de nieuwe bedeeling aan de Gemeente beteekend en verzegeld worden, dat Christus zijn bloed niet minder vergoten heeft "om de kinderkens der geloovigen te wasschen, dan Hij gedaan heeft om de volwassenen." Kinderen zijn "alzoowel als de volwassenen in het verbond Gods en zijne gemeente begrepen." Ook hun wordt "door Christus' bloed de verlossing van de zonden en de Heilige Geest, die het geloof werkt, toegezegd." Daarom mag men de kinderen der geloovigen, hoewel zij deze dingen niet verstaan, nochtans van den Doop niet uitsluiten, "aangezien zij ook zonder hun weten der verdoemenis in Adam deelachtig zijn, en alzoo ook weder in Christus tot genade aangenomen worden." Want God zegt tot Abraham, den vader aller geloovigen, *en overzulks mede tot ons en onze kinderen*, zeggende: "Ik zal mijn verbond oprichten tusschen Mij en tusschen u, en tusschen uw zaad na u in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot eenen God, en uwen zade na u." Daarom heeft God voormaals bevolen de kinderkens te besnijden, "hetwelk een zegel des verbonds en der gerechtigheid des geloofs was"; daarom heeft ook Christus de kinderkens omhelsd en gezegend; en daarom moeten de geloovigen van den nieuwen dag nu ook hunne kinderkens, "als erfgenamen van het rijk Gods en van zijn verbond, doopen." Zij toch zijn in Christus geheiligd, en behooren daarom, "als lidmaten zijner gemeente, gedoopt te wezen." En deze hunne heiligheid, die zij krachtens het genadeverbond bezitten, is van zulk eenen aard, dat, in geval God hen in hunne kindschheid uit dit leven wegneemt, de godzalige ouders niet moeten twijfelen "aan de verkiezing en zaligheid hunner kinderen." Naar de taal der vaderen derhalve beteekent en verzegelt de Doop thans, gelijk de Besnijdenis vroeger, den kinderkens van godzalige ouders, niet minder dan den volwassen' geloovigen, de zaligmakende genade Gods. In dien zin is hun de Doop "een ordening Gods, om ons en onzen zade zijn verbond te verzegelen." Kinderen, zoowel als volwassenen, gelijk in Oud-Israël, zoo ook in de Nieuw-Testamentische Gemeente, zijn in het verbond Gods en zijne gemeente begrepen, en in Christus heilig, met eene heiligheid, die hen zaligt. Gods *verbond* en Gods *zaligmakende genade* waren onzen vaderen één.

Doch dat mag dan niet zóó worden verstaan, alsof onze vaderen feitelijk alle gedoopte kinderen eenvoudig zalig hebben geheeten, mits hunne ouders maar godzalig waren. Die gedachte hebben ze ook geenszins willen uitdrukken in de Dordtsche Leerregels, Hfdst. I ,17. Het oogpunt, waaruit ze de zaak daar bezien, is een gansch andere. Zij gaan in het algemeen juist wel uit van de gedachte, dat er verworpenen zijn onder de kinderen der geloovigen. Doch nu neemt God sommige kinderen van godzalige ouders in hunne kindschheid uit dit leven weg. En in betrekking tot die bepaalde vroeg gestorven kinderkens moeten de godzalige ouders niet twijfelen aan hunne verkiezing en zaligheid. Zij moeten geloovig hunne gedachten laten gaan langs de positieve lijn van Gods ge-

nadeverbond. En zoo bezien, zijn de kinderen der geloovigen heilig, dat is uitverkoren en begenadigd in Christus; en aangezien er ons van den wille Gods betreffende de kinderkens van godzalige ouders, die in hunne kindschheid worden weggenomen, niets anders geopenbaard is, en wij van den wille Gods uit zijn Woord moeten oordeelen, zoo is het duidelijk, dat godzalige ouders op zeer deugdelijken Schriftuurlijken grond zouden kunnen twijfelen aan de verkiezing en zaligheid van zulke kinderen. Negatief uitgedrukt: uit het vroegtijdig sterven van sommige kinderen valt niet te concludeeren tot hunne verwerping. Waarin dan indirect de positieve gedachte wordt te kennen gegeven, dat overigens de kinderen der geloovigen juist wel worden vaneen gescheiden door Gods verkiezenden en verwerpenden wil. Alleen maar, de wille Gods wordt niet bepaald door en komt niet specifiek tot openbaring in een zekeren leeftijd des menschen. Jeugd en ouderdom alszoodanig hebben daar niets mede uitstaande. Gods verbond en genade worden geheel niet bepaald door iets in den mensch. Doch daar volgt dan ook tevens uit, dat het vroegtijdig wegsterven alszoodanig, in absoluten zin genomen, geen waarborg biedt voor iemands verkiezing en zaligheid. De verbondsgedachte is echter wel allereerst positief, en de toepassing daarvan moet geschieden naar het objectieve Woord Gods; derhalve kunnen godzalige ouders, in hunne eigene geloofsgemeenschap met den God des Verbonds, niet leven uit het beginsel van de verwerping hunner kinderkens, welke God in hunne kindschheid uit dit leven wegneemt.

Naar Belijdenis en Formulier komt dus het standpunt onzer vaderen betreffende den kinderdoop hierop neer, dat de zaligmakende genade Gods in Christus Jezus zich ook uitstrekt tot het zaad der geloovigen. Gelijk onder de oude bedeeling de kinderkens in Israël niet van die genade waren uitgesloten, maar met hunne geloovige ouders het lijden en sterven van Christus deelachtig werden; zoo wordt ook thans het zaad der Gemeente van den nieuwen dag weder in Christus tot genade aangenomen. Hiermede wordt natuurlijk het onderscheid der bedeelingen niet door hen uit het oog verloren. Zij weten zeer wel, dat in Christus de Oud-Testamentische typen en schaduwen hunne vervulling erlangden. Daarom leeren ze dan ook uitdrukkelijk, dat de Doop de besnijdenis is van Christus. En daarom doopen ze dan ook niet alle kinderen, maar alleen die van godzalige ouders. De nationale vorm van Gods genadeverbond hield voor hen op te bestaan, en het Evangelie is thans verkondigd geworden aan alle volkeren. Zoodat gezegd kan worden, dat de Zone Gods, uit het gansche menschelijke geslacht de uitverkorenen ten eeuwigen leven door zijnen Geest en Woord Zich tot eene gemeente vergadert, waarvan iemand door het geloof een levend lidmaat moet zijn, zonder dat natuurlijke afstamming alszoodanig daarbij in aanmerking komt; maar in die gemeente, dus in aanzijn geroepen, zijn dan toch de kinderen der geloovigen mede begrepen, alsmede in het eeuwig verbond, dat zij met God heeft. Al is de organische samenhang in de gemeente van den nieuwen dag dan ook anders dan die in Oud-Israël, er is desniettemin ook in de kerk van het Nieuwe Testament eene geestelijke organische samenhang en samenhoorigheid des verbonds tusschen geloovige ouders en hunne kinderen. En die band wordt niet veroorzaakt door de natuurlijke gemeenschap des bloeds, ook niet door den kerkelijken doop, in Roomschen of Lutherschen zin, alszoodanig; evenmin wordt de zaligmakende verbondsgemeenschap met God en daarmede de geestelijke gemeenschap met de volwassene geloovigen den kinderen der geloovigen aangeboden op zekere voorwaarden, en ter hunner beschikking gesteld door een soort verbondsgenade, waardoor zij zekere bepaalde eischen des verbonds zouden kunnen inwilligen, zoodat het verbond feitelijk identisch zou zijn met eene voorwaardelijke belofte van heil; deze en dergelijke voorstellingen vindt men wel in de latere theologie, maar niet in de officieele Gereformeerde geloofstaal; doch die band des verbonds wordt gelegd door het wederbarend werk des Heiligen Geestes, waardoor niet alleen de gemeente in hare volwassene leden het eeuwig verbond der genade met God heeft, maar waardoor ook het zaad der gemeente, organisch beschouwd, smaakt de verbondsgemeenschap met God en met de volwassen geloovigen. Die mystieke vernieuwende werking des Geestes, waardoor het door Christus verworven heil aan zijn volk wordt toegepast, en die zich in het zaad der gemeente, in organischen zin, door alle geslachten heen, onafgebroken voortzet, is in den wortel der zaak de eigenlijke grond voor den kinderdoop.

Wel kan dus worden gezegd, dat de Gereformeerden de kinderen der geloovigen doopen op grond van het genadeverbond. Doch daarmede is niet genoeg gezegd. De toepassing des heils grijpt plaats naar Gods organische verkiezing.

Daarover de volgende maal meer.

H. D.

IN MEMORIAM

Grand Rapids, Mich., 18 Dec., 1925

Heden ontsliep, zacht en kalm, onze geliefde Man, Vader en Grootvader

SYBREN R. ONDERSMA,

in den gezegenden ouderdom van 79 jaren en 2 maanden, na een gelukkige echtvereeniging van bijna 50 jaren.

Het vast vertrouwen, dat hij nu juicht voor den troon des Lams is ons ten troost.

Namens de Familie,
WED. S. ONDERSMA.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

III. Voor de Breedere Vergaderingen

C. Voor de Synode, 1924

Het derde hoofddeel der Synodale Besluiten is, om het ergste er nu niet van te zeggen, feitelijk eene bespotting. Het bestaat uit twee, door den ontwerper van het substituut-voorstel samengevoegde deelen. Het eerste gedeelte is een soort vermaning aan de beide broeders Danhof en Hoeksema, het tweede is een getuigenis gericht tot de kerken. Hier laten we het eerste deel volgen:

"Met het oog op de afwijkende gevoelens van de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema inzake de drie bovengenoemde punten, en met het oog op den strijd, die in onze kerken over het leerstuk der Gemeene Gratie of Algemeene Genade is ontbrand, vermaant de Synode de beide broederen om zich in prediking en geschrifte te houden aan het standpunt onzer Belijdenis inzake de drie besproken punten, en tevens vermaant zij de broeders en de kerken in het algemeen zich te wachten voor alle eenzijdigheid in de voorstelling der waarheid, en zich voorzichtig, gematigd en bescheiden uit te drukken."

Voor zoover als deze paragraaf uit de Synodale Besluiten de leeraren Danhof en Hoeksema betreft, wier beschouwingen immers in Deel II waren beoordeeld geworden, is ze lang niet onschuldig. Zoo ongemerkt schier wordt hier even uitgesproken, dat de leeraren Danhof en Hoeksema afwijkende gevoelens hebben. Men leze dit goed. In deze uitspraak van de Synode wordt geen nieuw oordeel over ons uitgesproken. Neen, we waren reeds beoordeeld. Wat de Synode in bovenstaande paragraaf van de beide leeraren zegt, wordt verondersteld gegrond te zijn op hetgeen ze in betrekking tot onze beschouwingen had gevonden. Wat had de Synode gevonden? Slechts drie dingen. In de eerste plaats onderscheidene uitdrukkingen, die "niet wel te rijmen zijn" met de Drie Punten. In de tweede plaats enkele sterke uitdrukkingen, waaruit blijkt, dat we ietwat te scherp zijn in de voorstelling der waarheid. In de derde plaats, dat we goed Gereformeerd zijn in het licht van de grondwaarheden in de Belijdenis geformuleerd. De Synode had dus geen "afwijkende gevoelens" gevonden. En nu, in bovenstaande aanhaling uit hare besluiten, spreekt de Synode maar zoo even, zonder verder bewijs of verdere gronden, van de afwijkende gevoelens der leeraren Danhof en Hoeksema. Dat ze dit niet in haar oordeel over ons uitsprak met flinke bewijzen en gronden, is laf. Dat ze, schoon ze het in haar oordeel niet bij machte was te doen, hier toch invoegt, is oneerlijk en listig. Onzerzijds stemmen we gaarne toe, dat we afwijken van de Drie Punten. We stellen er prijs op, dat we door Gods genade mogen blijven staan op den grondslag van ons Gereformeerd geloof, door de besluiten der Synode zoozeer verkracht en tot onherkenbaar wordens toe verknoeid. Ook stellen we onzerzijds er wel prijs op, dat de Synode beide heeft ingezien, dat wie in den grond goed Gereformeerd is naar de Belijdenisschriften, afwijkende gevoelens heeft inzake de Drie Punten. Doch dat neemt niet weg, dat de Synode geen recht had, naar haar eigen besluiten, om hier die leelijke uitdrukking ongemerkt in te voeren.

In de tweede plaats trekt het de aandacht, dat de Synode hier de beide broederen vermaant om zich in prediking en geschrifte te houden aan het standpunt der Belijdenis inzake de Drie Punten. Deze vermaning is een laf stuk werk, der Synode onwaardig, schoon volkomen te verstaan in het licht van de samenstelling der Synode en het karakter van haren president. Laf is deze wijze van doen, in de eerste plaats als ze wordt beschouwd in het licht van alles wat vooraf was gegaan. Er waren beschuldigingen tegen de beide broederen ingebracht. Deze beschuldigingen had de Synode te behandelen. Ze had ze behandeld en ze had geen schuld in de broeders kunnen vinden. Ze had haar vermaning dan ook in den zak moeten houden en eerlijk moeten uitspreken, dat er geen grond was voor verdere kerkelijke procedure. Maar in plaats daarvan "vermaant ze de broederen"! De Synode doet denken aan de wijze waarop Pilatus van weleer recht oefende, toen hij zeide: "Zoo zal ik hem dan kastijden en loslaten." Ten tweeden is deze z.g. vermaning een bespotting in het licht van het feit, dat ze nooit is uitgevoerd. De Synode heeft de beide broederen nooit vermaand. Ds. Danhof was afgevaardigde ter Synode, doch de Synode heeft zich er wel voor gewacht hem ooit één woord van vermaning toe te voegen. Ondergeteekende is nooit ter vergadering geroepen, om naar een ernstige vermaning bij monde van den president te luisteren. Men gevoelde blijkbaar, dat het der bespotting te ver gedragen zou geweest zijn, had men werkelijk den onbeschaamden moed gehad, om dit besluit ook uit te voeren. Ook heeft niemand onzer ooit een schriftelijke vermaning ontvangen. Het eerste wat ondergeteekende van deze vermaning vernam, was toen hij het besluit in de Acta las. En ten derden is deze vermaning een laf stuk werk, omdat men van tevoren wel wist, dat de beide broederen zich aan deze vermaning niet zouden storen. Zeker, naar *de letter* dezer vermaning hebben de leeraren Danhof en Hoeksema gehandeld. Ze hebben zich in prediking en geschrifte altijd gehouden *aan het standpunt onzer Belijdenis inzake de Drie Punten.* Alleen maar, naar hunne innige overtuiging staat dat standpunt lijnrecht tegenover den inhoud der Drie Punten. Doch de Synode bedoelde natuurlijk niet wat ze zeide. Ze bedoelde niet te spreken van het standpunt onzer Belijdenis inzake de Drie Punten, maar van het standpunt der Drie Punten inzake de Belijdenis. Ze drukte zich kennelijk verkeerd uit. En de beide broederen wilden gaarne de bedoeling der Synode verstaan, ook al miste men blijkbaar de bekwaamheid om zich eenigszins juist uit te drukken. En ofschoon de beide leeraren, zich volkomen in harmonie met de Confessie gevoelende, natuurlijk volgaarne zich hielden aan het standpunt der Belijdenis inzake de Drie Punten, zouden ze toch alle vermaning in den wind slaan, om zich te houden aan het standpunt der Drie Punten inzake de Belijdenis. En dat wist de Synode ook

zeer goed. Ze had dat zeer wel begrepen uit de rede van ondergeteekende op dien bewusten Woensdagavond toen men de fout beging, hem het woord te geven. En bovendien wist men dat toch ook uit alles wat Ds. Danhof op den vloer der Synode over deze Drie Punten had gezegd. En indien het ook al zoo geweest ware, dat men dit alles niet had verstaan, men ontving het toch zwart op wit in het protest, dat Ds. Danhof indiende en waarin hij stoutelijk uitsprak, niet alleen, dat hij zich in den inhoud der Drie Punten niet vinden kon, maar ook, dat hij praktische maatregelen zou nemen, om ze te bestrijden. De Synode wist dus, dat alle vermaning harerzijds door ons eenvoudig in den wind zou worden geslagen. Toch had ze de onbeschaamdheid, om dit besluit te nemen en in de Acta te laten afdrukken, en was ze laf genoeg, om de beide broeders verder ongemoeid te laten. Men heeft deze lafheid later willen bestempelen met den naam van broederlijke lankmoedigheid. Doch wie de geschiedenis kent weet beter. Er was op de Synode geen inzicht in de Gereformeerde waarheid, veel gebrek aan moed en beslistheid van overtuiging, en eene groote begeerte, om indien het niet al te groote breuke zou slaan in de kerk, de beide broederen kerkelijk te vermoorden.

Nog vreemder is de vermaning aan de kerken in het algemeen! In de eerste plaats laat zich de vraag niet onderdrukken: wie zijn dat, die kerken? Zijn dat de leden der kerken? Maar wat hebben die arme menschen gedaan? Hebben die schuld aan een eenzijdige voorstelling van de waarheid? Hebben die zich onvoorzichtiglijk, ongematigd en onbescheiden uitgedrukt? Daar staat niets van in de overige besluiten der Synode. Of hebben we hier de Roomsche idee, dat de kerken de leiders, met name de klerikalen zijn? Het laatste zal hier wel het geval zijn. De heeren predikanten krijgen hier een vermaning. Zij zijn de kerken in het algemeen! En dan zeker wel in den zin, dat de Synode nog weer boven die kerken in het algemeen staat. Het laat zich toch niet wel denken, dat de Synode zichzelf hier op het oog heeft. De Synode is hier niet gedacht als eene vergadering der kerken in het algemeen, maar als eene macht, een soort papale macht boven de kerken. Zij vermaant en de kerken luisteren naar hare vermaning. Deze Roomsche gedachte ligt dan ook eigenlijk ten grondslag aan alles, wat de Synode deed. Zij gevoelde zich volkomen bevoegd, om stukken aan de Belijdenis toe te voegen in de Drie Punten, zonder de kerken in het algemeen te raadplegen. En van boven af schreef ze aan de kerken voor, wat haar geloof moest zijn! Maar ook hier komt de vraag op: wat hadden toch die andere predikanten gedaan, om zulk eene vermaning te verdienen? In de Acta lezen we aangaande hen niets. We zijn dan ook wel overtuigd, dat de kerken in het algemeen van deze vermaning al even weinig gevoeld hebben als de beide broederen Danhof en Hoeksema. En als die kerken in het algemeen nu eens niet naar de vermaning der Synode luisteren, wat zal de Synode dan met die kerken in het algemeen doen?

We zullen het tweede gedeelte van dit derde stuk der Synodale besluiten hier niet geheel afdrukken. Het bedoelt naar inhoud en vorm een getuigenis te zijn, gericht tot de kerken in het algemeen. Blijkbaar heeft men deze methode eenigszins geleerd van de kerken in Nederland, die ook zulk een getuigenis tot de kerken deden uitgaan van de Synode te Leeuwarden. Doch onze Synode heeft ook dan nog slecht werk geleverd. Het Getuigenis tot de kerken van de Synode van 1924 is nooit tot de kerken uitgegaan. Men heeft het blijkbaar voor eigen genoegen op de Synode voorgelezen en besloten en daarna in de Acta bewaard als een kostelijk kleinood, maar nooit heeft men het b.v. van de kansels voorgelezen. Als de kerken in het algemeen ook de schare, die de wet niet kent, inbegrijpen, dan weten ze van dit getuigenis niets af. Ondergeteekende vermoedt, dat de Synode bevreesd was, bijaldien ze besloot, om dit getuigenis in de kerken te laten voorlezen, ze wat al te veel zaken-Geelkerken zou krijgen. En de Synode is zeer bang voor moeite. Een paar predikanten kerkelijk vermoorden, nu ja, daar ziet ze niet tegen op. Dat is immers slechts een zedelijk-geestelijke kwestie! Deze weegt der Synode niet zoo zwaar. Maar al te veel roeren in de kerkelijke gemeenschap en zich scherp keeren tegen de Janssen-mannen in de kerk b.v., daarvoor is de Synode bang! Want dan kon er eens teveel op eens zich afscheuren, dat geestelijk-zedelijk toch niet bij de kerk behoort. En dat is een kwestie van aardsch bestaan en deze weegt der Synode zwaar. Vandaar, dat men dit getuigenis maar in het Archief bewaarde.

Wat den inhoud betreft, het Getuigenis wordt ingeleid met een woordje van lof voor de leeraren Danhof en Hoeksema. Immers de inleiding luidt als volgt:

"Aan de andere zijde acht de Synode dat inzooverre de leeraren H. Danhof en H. Hoeksema in hunne geschriften waarschuwen tegen wereldgelijkvormigheid, er aanleiding is tot zulk een waarschuwing met het oog op mogelijk misbruik van de leer der Gemeene Gratie, waarom de Synode zich geroepen acht het volgende getuigenis tot de kerken te doen uitgaan."

Ook hier bedoelt de Synode alweer niet wat ze uitspreekt. Immers de leeraren Danhof en Hoeksema hadden niet gewaarschuwd tegen een misbruik maken van de leer der Gemeene Gratie, maar tegen die leer zelf. *Inzooverre* nu, wilde de Synode niet met de leeraren meegaan. Maar overigens toont ze hier dan toch, dat hoewel ze geen oog heeft voor beginselen, ze toch wel het gevaar van beginselen voor de praktijk van het leven gevoelt.

De inhoud van het Getuigenis is dan ook een vermaning om te waken tegen wereldgelijkvormigheid. Er is gevaar, zegt de Synode, dat men misbruik maakt van de leer der Gemeene Gratie. Immers, dat heeft Dr. Kuyper gezegd, en dat heeft Dr. Bavinck hem nagezegd, zegt de Synode. Het is jammer, dat de Synode zich niet inlaat met de vraag, waarin dat z.g. misbruik maken van de leer der Gemeene Gratie bestaat. Dan had ze zeker hare Drie Punten wel herroepen. Thans staat de zaak zoo, dat de Synode zelf het beginsel voor onbegrensde wereldgelijkvormigheid heeft uitgesproken in de Drie Punten, en daarna waarschuwt voor het onvermijdelijk gevolg van

hare eigen uitspraken en besluiten. Immers de Synode had uitgesproken:

a) Dat wereld en kerk gemeenschappelijk deelen in eene genade Gods tot in de verkondiging des Evangelies toe.

b) Dat wereld en kerk gemeenschappelijk goede invloeden van Gods Geest ondergaan, waardoor de zonde in het hart wordt gestuit.

c) Dat wereld en kerk gemeenschappelijk dingen doen, die goed zijn voor God en Hem welbehagelijk.

Wat hebt ge in deze uitspraken anders dan een vermenging van kerk en wereld, van licht en duisternis, van verkorenen en verworpenen, van rechtvaardigen en goddeloozen, van Christus en Belial? De Synode heeft uitgesproken, dat er gemeenschap is tusschen kerk en wereld, geestelijk-zedelijke gemeenschap, want immers beide doen het goede voor God door een gemeenschappelijk ontvangen van de invloeden des Heiligen Geestes. En daarmede heeft de Synode zelf de brug gelegd, de klove gedempt, die er naar Gods wil tusschen beide bestaat. En nu kan de Synode wel bij die gedempte klove gaan staan en waarschuwen; ze kan, na zelf eerst principieel licht en duisternis te hebben vermengd, wel roepen: "Wordt dezer wereld niet gelijkvormig"; dit alles zal niet baten. Het z.g. getuigenis is een machtelooze poging om door een ijdel roepen weer goed te praten, wat men in beginsel heeft bedorven. De Synode van 1924 staat voor God en de kerken schuldig aan het leggen van den grondslag voor onbegrensde wereldgelijkvormigheid. En het is onze overtuiging, dat ze eigen geweten heeft trachten te sussen door dit getuigenis, dat ze nooit der kerken heeft ingezonden.

Het slot van de Synodale besluiten of het vierde hoofddeel past zeer goed bij al de overige besluiten over deze zaak, uit het oogpunt dat het een waardig sluitstuk uitmaakt op al de onzinnigheden en dwaasheden, die de Synode onder leiding van hare geleerde commissie reeds had uitgesproken. De onzin stijgt hier ten toppunt. Let er eens op, lezer:

(1) De Synode had de drie grondstellingen der theorie der Gemeene Gratie aanvaard door uit te spreken, dat de genade gemeen is aan verkorenen en verworpenen, dat de zonde door een invloed des Heiligen Geestes gestuit wordt, dat de natuurlijke mensch voor God goede werken doet. Zelfs was de Synode verder gegaan dan Dr. Kuyper door ook uit te spreken, dat de verkondiging des Evangelies een gemeene genade Gods is. En nadat ze deze dingen had uitgesproken zegt ze in haar slotstuk, dat ze ganschelijk onmachtig is om zich uit te spreken over het leerstuk der Gemeene Gratie in al hare geledingen. Zoo onmachtig gevoelt ze zich, dat ze uitspreekt, dat zelfs de noodige voorstudie ontbreekt, om het leerstuk der Gemeene Gratie tot een dogma der kerk te verheffen! Dit laatste is toch zeker een slag in het aangezicht van Dr. Kuyper en van zijn "monumentaal" werk? Ook nadat Dr. Kuyper geschreven heeft over dit leerstuk in al hare geledingen, ontbreekt de noodige voorstudie nog? Of misschien bedoelde de Synode, dat onze predikanten nog nooit de noodige voorstudie van Dr. Kuyper's Gemeene Gratie gemaakt hebben. Dit zou blijkens de uitspraken der Synode van 1924 dichter bij de waarheid kunnen zijn. In elk geval, de Synode zegt dit zoo aan het slot van al hare besluiten. Er is in de kerken geen eenheid van inzicht over het leerstuk der Gemeene Gratie, zegt ze. Is het niet om te schreien over zulk een breedste vergadering der kerken?

(2) De Synode had van boven af der kerken voorgeschreven, wat haar geloof zou zijn in betrekking tot de drie grondstellingen van Kuyper's Gemeene Gratie. Ze had in enkele dagen, onder de grootste verwarring en in weerwil van veel protest, dogma's gemaakt. En nadat ze dogma's gemaakt had, zonder de kerken er naar te vragen, spreekt ze in dit slotstuk uit, dat ze ook zelfs geen commissie wil benoemen om het leerstuk der Gemeene Gratie in studie te nemen, want immers, zoo zegt de Synode heel naief, dogma's moeten niet gemaakt worden, maar geboren; en eene waarheid moet eerst helder in het bewustzijn der kerk leven, eer ze als een stuk van de belijdenis kan worden opgenomen of erkend! Neen, we willen het ergste van zulk een Synode niet zeggen, om niet alle respect voor breedste vergaderingen van kerken te doen verliezen.

(3) De Synode had het aan twee predikanten, die wel voorstudie gemaakt hadden van de theorie der Gemeene Gratie, onmogelijk gemaakt, om in den kring dier kerken die studie voort te zetten, door zelf te bepalen, wat als dogma diende te worden aangenomen in betrekking tot deze kwestie. Maar nadat de Synode zoo had gehandeld, spoort ze in dit slotstuk allen en vooral de leiders aan, om dit stuk in studie te nemen. En ze zegt er nog wel bij, dat aan deze studie zooveel mogelijk van onze leiders, niet alleen professoren, maar ook zelfs predikanten, moeten deelnemen! Als de Synode niet te uitgeput geweest ware, om scherp te wezen, zou men dit schier als een stukje ironie kunnen beschouwen.

Nadat nu het rapport der commissie zoo tot onherkenbaar wordens toe was verminkt en de voornaamste stukken er van waren verworpen, alsmede een substituutvoorstel de plaats had ingenomen van het eigenlijke werk der commissie, lezen we in de Acta: "De Synode besluit de Commissie van Praeadvies dank te zeggen voor haar voortreffelijken arbeid." We geven hierop geen verder commentaar. De commissie zelf zal het sarkasme van dezen beleefdheidsvorm wel het pijnlijkst hebben gevoeld.

Behalve het wel uitgewerkt protest van Ds. H. Danhof, werden er nog protesten tegen de besluiten der Synode inzake de Gemeene Gratie kwestie ingediend door de leeraren: A. Wassink, J. L. Heeres, J. H. Mokma. D. Zwier en door de ouderlingen A. Peters en A. Rosbach. Ook deze protesten zullen wel rustig in het archief der kerken bewaard liggen.

Zoo zijn we dan aan het slot gekomen van onze bespreking der Synodale handelingen in betrekking tot de zaak Danhof-Hoeksema. Alles samen trekkende kunnen

we de besluiten der Synode zeer kort ongeveer aldus weergeven:

1) In betrekking tot de theorie der Gemeene Gratie sprak de Synode uit dat de leer der Algemeene Genade een Gereformeerd Dogma is, waarvan de Synode niets afwist, omdat ook alle voorstudie nog ontbreekt om te kunnen zeggen, dat het een Gereformeerd Dogma is. Als de lezer dit onzin vindt, hij wijte het aan de Synode.

2) In betrekking tot onze beschouwingen sprak de Synode uit, dat wij boven allen twijfel Gereformeerd waren, zoodat dit met den besten wil ter wereld niet te ontkennen viel, en dat we niet te rijmen afwijkende gevoelens hadden inzake de Drie Punten.

H. H.

SCHRIFTBEWIJS VOOR HET TWEEDE PUNT

In ons vorig artikel: "Van de stuiting der zonde," kwamen we tot de slotsom, dat de Synode ook in haar Schriftbewijs voor de bewering, dat God de zonde stuit, en daardoor de menschelijke samenleving mogelijk maakt, zich voortbewoog langs de Semi-pelagiaansche lijn van welgemeende goddelijke aanbieding van genade en heil, en van menschelijke bekwaamheid om van dat aanbod gebruik te maken; zooals zij deed in hare bewijsvoering voor hare eerste uitspraak. Thans letten we daar nog nader op.

Dat de aangehaalde Schriftuurplaatsen niet leeren, dat God het proces der zonde stuit, zoodat daardoor de menschelijke samenleving mogelijk blijft, is dadelijk bij den eersten oogopslag wel duidelijk. Die gedachte vindt in geen der aangevoerde teksten ook maar den minsten steun, aangezien al die plaatsen juist wel gewagen van een kwaad, dat zich ontwikkelt, en van een verderf, dat immer nader komt. Volgens Gen. 6 toch zag de Heere, dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was. En nu gaat de Heere het proces van dat kwaad niet stuiten; Zijn Geest blijft niet in eeuwigheid twisten met den mensch, omdat deze ook vleesch is; doch Hij brengt Zijn Vloed over de aarde, waarin de gansche menschelijke samenleving geheel verstoord wordt. En als de Heere in Ps. 81:12, 13 klaagt: "Maar mijn volk heeft mijne stem niet gehoord, Israël heeft Mijner niet gewild," dan volgt daar niet op, dat God het kwaad in Israël beteugelde, en daardoor de samenleving van Zijn volk bestendigde; maar juist omgekeerd: "Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelen in hunne raadslagen." God gaf Israël over, zoodat het in zijne zonden verhardde, ten slotte als volk ophield te bestaan, en ook geestelijk en voor eeuwig onderging. Geen andere gedachte doen Hand. 7:42 en Rom. 1:24, 26 en 28 ons aan de hand. In de eerste plaats betuigt Stefanus, dat God Zich keerde, en hen overgaf, namelijk Israël, "dat zij het heir des hemels dienden." Israëls zonde werd Israëls straf. Zij toch hadden een kalf gemaakt, en offeranden gebracht tot een afgod; en daarom gaf de Heere hen over, dat zij het heir des hemels dienden. De Heere strafte de zonde van afgoderij met eene nog veel grootere zonde van afgoderij. Men lette er wel op, dat Israël niet maar voortschreed, in weerwil van Gods zonde-beteugelende-genade, van het eene kwaad tot het andere; neen, maar de Rechter van hemel en aarde heeft een vonnis geveld, en heeft de kinderen Zijns volks in juridischen zin overgegeven tot het dienen van het heir des hemels, tot hunlieder verderf. Zóó moet deze plaats worden verstaan, niet slechts volgens Meyer, maar ook naar Calvijn en de Kantteekenaars. En Keil en Delitzsch verklaren de Oud-Testamentische passages, die op deze zaak betrekking hebben, in gelijken zin. En in Rom. 1 stelt ook Paulus geen andere leer voor. De toorn Gods wordt van den hemel geopenbaard, zegt hij, over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, als die de waarheid in ongerechtigheid te onderhouden; en God gaf de Heidenen, die Hem kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt, tot driemaal toe over in eenen verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen. Terwijl eindelijk de laatste plaats, 2 Thess. 2:6, 7, juist wel leert, zeer nadrukkelijk zelfs, dat de verborgenheid der ongerechtigheid alreede gewrocht wordt, en dat derhalve ook de antichrist zeker zal komen; maar deze komt op Gods tijd, die in werkelijkheid ook zijn eigen tijd is en — naar de wijze door God in zijn raad daarvoor tevoren bepaald. Want God regeert, en Zijn Raad zal bestaan; daarom kunnen de kinderen Gods zonder vreeze zijn. Uit dit alles volgt echter juist met onverbiddelijke gestrengheid der straffende gerechtigheid Gods de ontwikkeling van het kwaad tot de volkomenheid der ongerechtigheid van alle goddeloozen. Het proces der zonde schrijdt tot het einde toe voort, en loopt uit, door het vonnis van Christus, op den eeuwigen dood. Zulks wordt door al deze plaatsen duidelijk geleerd; en tevens is dit de doorloopende leer der gansche H. Schrift.

En nu moet men niet meenen, dat de Synode zulks pertinent heeft willen ontkennen. Gods overgave van de goddeloozen valt eenvoudig niet te ontkennen voor iemand, die nog aan de Schrift vasthoudt. En de Synode van 1924 heeft waarschijnlijk over de uiterste consequenties van hare leer, dat God ook aan de verworpenen genade bewijst, zelfs geen oogenblik nagedacht; omgekeerd, zij heeft gemeend iets in God te moeten handhaven, dat, naar haar gevoelen, in onze voorstelling in gedrang kwam. Wij spreken het daarom hier dan ook met nadruk uit, dat er tusschen de Synode en ons geen verschil van zienswijze bestaat, wat betreft het finale eindresultaat van al het wereldgebeuren. Dat wordt ook van de andere zijde volmondig toegestemd. Telkens verzekert men ons, dat de eeuwige vrucht wel zeer wezenlijk zal zijn, zooals wij haar voorstellen. Ons huidig verschil raakt de middelen en wegen die tot het einddoel leiden, niet dat doel alszoodanig; en dan nog weer niet in abstracten, of wilt ge, zuiver logischen, supralapsarischen zin, maar veelmeer uit een historisch-zielkundig oogpunt bezien. De

vraag is eenvoudig, of God den historisch-bestaanden goddelooze, die tot in alle eeuwigheid door Hem verworpen wordt, in dezen tegenwoordigen tijd genade bewijst, en met een niet volstrekten wil, zooals Ds. Diermanse beweert, wil zaligen. Daarop geeft de Synode een bevestigend en wij een ontkennend antwoord. Wij achten, dat God zoowel in betrekking tot de verworpenen, als ten opzichte van de verkorenen, Zijn eigen eeuwig voornemen uitvoert in den tijd, zoodat de toekomstige eeuwen daarvan de uitkomst zullen doen zien. Doch de Synode aarzelt te spreken van eene verwerping van vóór de tijden der eeuwen; ofschoon zij wel vasthoudt aan eene verwerping tot in eeuwigheid, ná dezen tijd. Haar standpunt verschilt o. i. niet wezenlijk van dat der Lutherschen, uitgedrukt in: "De Formula Concordiae," opgesteld in 1577, mede ter bestrijding van de Gereformeerden. Dat symbool handelt in art. 11 van de voorzienigheid en den raad Gods; en stelt onderscheid tusschen Gods *praescientia,* voorwetenschap, en Gods *praedestinatio,* of voorverordineering. De tweede geldt alleen den goeden. Doch vastgehouden moet worden, volgens dat artikel, dat God *alle* menschen tot de zaligheid heeft bestemd, voor zoover zij niet zelf wederstreven. Op dat standpunt moet o. i. ook de Synode van Kalamazoo komen, indien zij zich in klare taal rekenschap zou trachten te geven van haar gevoelen. Gods voorverordineering zou dan allereerst plaats moeten maken voor Zijne voorwetenschap; en het niet zalig worden van sommigen zou vervolgens moeten geweten worden aan het niet-willen van den zondaar zelf. Met een niet-volstrekten wil wil God dan de zaligheid van allen; maar weerstaan nu degenen, die niet volstrektelijk ten eeuwigen leven zijn uitverkoren, dezen niet-volstrekten wille Gods, en dat doen zij zeker, dan treedt Gods eeuwige en volstrekte wil tot hun verderf in werking, en worden ze overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen, en daarmede tot hun eeuwig verderf. Practisch krijgt men dan de verwerping van de goddelijke verwerping *van eeuwigheid,* niet tòt in eeuwigheid; en men meent juist aan de hand van bovengenoemde Schriftuurplaatsen, ofschoon die zeer zeker spreken van Gods overgeven van historisch bestaande goddeloozen, te kunnen handhaven, dat God diezelfde personen toch eerst genade bewijst, en dat Hij zulks wel inzonderheid doet door de algemeene en welgemeende aanbieding des Evangelies. Eerst nádat de niet-volstrektelijk-uitverkoren goddelooze de ernstige en welgemeende goddelijke roeping ter zaligheid in Christus heeft versmaad, wordt deze, in historischen zin, volstrektelijk door God overgeven tot meerdere zonde, alsmede tot het eeuwig verderf. Natuurlijk is men dan met dit betoog weer uitgekomen bij het eigenlijke puntje van het eerste punt, en bij het beginsel van het Semi-pelagianisme en het Remonstrantisme. Onbewust wellicht, maar desniettemin begint men dan weer te handelen van Gods niet-volstrekten wil ter zaliging van de verworpenen onder de hoorders des Woords. En bewijs voor de bewering van het tweede punt, namelijk, dat God het proces der zonde stuit, en daardoor de menschelijke samenleving bestendigt, verkrijgt men op die wijze niet; want 's menschen onwil verijdelt telkens Gods betrekkelijk willen van de zaligheid der verworpenen, zoodat God hen toch moet overgeven tot zonde en verderf. Ook op het standpunt der Synode derhalve ontvangen de verworpenen in onderwerpelijken zin geenerlei genade, geeft God hen ook over tot zonde en verderf, schrijdt het proces der zonde immer voort en wordt de menschelijke samenleving wel zeer wezenlijk verstoord. Iets anders kan met een beroep op de aangevoerde teksten dan ook nimmer worden staande gehouden. De Synode mag Kuyper's idee eener gemeene gratie vervormen tot een kwestie van een vrije wilskeuze des zondaars, dat verandert niet aan het ontegensprekelijk feit, dat deze Schriftuurplaatsen duidelijk leeren, dat God de afgodendienaars overgeeft tot meerdere afgoderij, en daarmede tot hun eigen verderf; en dat daardoor de menschelijke samenleving juist verstoord wordt. Wie dit ontkent, komt in flagranten strijd met Gods Woord. Ook het betrekkelijk verschil tusschen Kuyper en de Synode van Kalamazoo verandert hieraan niets.

Men meene overigens niet, dat Dr. A. Kuyper, Sr., en de Synode van 1924 op dit punt hetzelfde zeggen. Kuyper hield wel terdege vast aan de Gereformeerde leer van verkiezing en verwerping van eeuwigheid. Van het Luthersche standpunt was hij wars. Hij zocht naar een beginsel, waaruit wedergeborenen en onherborenen in goeden zin des woords gemeenschappelijk zouden kunnen leven op de breede terreinen van het z.g. natuurlijke leven. En dien gemeenschappelijken levenswortel meende hij gevonden te hebben in het wonder eener gemeene gratie, door God gewrocht in het harte van Adam, terstond ná den val, en waardoor alle menschen, al scheelt de graad, weer het natuurlijk goede voor God werken, zelfs met blijvende waarde voor het eeuwig koninkrijk van onzen Heere Jezus Christus. Negatief bestond dat wonder, volgens hem, hierin, dat God de zonde beteugelde tot in 's menschen diepste neiging en begeerte, uitgenomen slechts de binnenste kern van zijn *ik.* Een niet-volstrekten wille Gods ter zaliging van verworpenen verbond Kuyper hier niet aan. Het was hem te doen om een "working-hypothesis" voor de practische samenwerking van geloovigen en ongeloovigen op allerlei gebied. En nu is ook hem zulks niet gelukt; zelfs niet in hypothetischen zin. Want ook op Kuyper's eigen standpunt gaat het proces der zonde toch door, wordt de ongerechtigheid toch volkomen, en wordt de menschelijke samenleving evenwel verstoord. In het licht van de meergenoemde Schriftuurplaatsen heeft ook Kuyper den gang van het wereldgebeuren niet anders durven voorstellen. Een Schriftgeloovige vermag eenvoudig dien feitelijken gang der dingen niet te loochenen. Het verschil raakt slechts onze menschelijke verklaring van dat feit. En nu laat ook Kuyper God ten slotte de onherborenen overgeven tot zonde en verderf, gelijk we daarvan lezen in Gen. 6, Ps. 81, Rom. 1, Hand. 7 e. a. p. Geheel volstrekt is ook op Kuyper's standpunt Gods willen van het natuurlijk goede in en door de onherborenen op het terrein des

natuurlijken levens niet. In weerwil van alle goddelijke stuiting der zonde breekt de zondaar, volgens Kuyper, toch nog uit in allerlei boosheid. En als van uit 's menschen boos gebleven *ik* de zonde zich krachtig gelden doet, dan geeft God den zondaar ten slotte over, dat is, Hij laat hem los. Dat overgeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen, is dan eigenlijk geen juridisch straffen van zonde met zonde; maar meer een terughouden van de zonde-beteugelende-gemeene gratie, zoodat de zondaar naar eigen believen kan handelen. En de directe oorzaak is dan weer het wederstaan door den zondaar van Gods niet-volstrektelijk-willen van het natuurlijk goede in en door de onherborenen op het terrein des natuurlijken levens. Natuurlijk rijzen er ook bij deze beschouwing aanstonds tal van vragen, die wij echter voor het tegenwoordige onbeantwoord moeten laten. Duidelijk is echter, dat de Synode en Dr. Kuyper hierin samenstemmen, wat betreft hunne opvatting van de aangehaalde Schriftuurplaatsen, afgedacht van verdere verscheidenheid in de toepassing, dat Gods overgave van goddeloozen tot zonde en verderf eigenlijk veroorzaakt wordt door hun eigen weerstaan van Gods genadigen wil jegens hen. Zoowel op het standpunt van Kuyper, als op dat der Synode, wint de wederstrevige wil des zondaars het van Gods wil ter begenadiging. Genade ontvangt de verworpene dan natuurlijk niet, want God laat hem los en geeft hem over tot verderf; maar zulks is te wijten aan des zondaars onwederstandelijken wil ten kwade.

De uitspraak van punt twee mag derhalve ook op het standpunt der Synode niet in absoluten zin worden opgevat. De Synode heeft niet willen beweren, dat God de *eerste wereld, Israel* en *de Heidenen* niet heeft overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen, en daarmede tot hun eigen verderf. Dat ware natuurlijk in meest flagranten strijd geweest met de klaarste uitspraken van Gods Woord. Neen, maar toen de mensch al maar wilde zondigen, en Gods wil ter begenadiging weerstond, toen heeft de Heere hem ten slotte losgelaten, zoodat hij zijn eigen gang kon gaan. Ook daar nu volgt uit, dat de verworpene dus geen genade ontving, en dat de menschelijke samenleving niet door God bestendigd werd. En ook is die beschouwing in strijd met gezonde exegese van de aangevoerde plaatsen; zooals we boven reeds aangaven. De juiste gedachte is, dat de mensch zondigde, en dat God hem daarom overgaf tot grootere soortgelijke zonden, en daarmede tot het verderf; en niet, dat God hem eerst zocht te begenadigen, doch daarin verhinderd werd door des zondaars wederstrevigen wil, zoodat God daarvan ten slotte moest aflaten, en den zondaar, noodgedwongen, wel moest laten begaan. De gedachte van een wederstandelijken wille Gods ter begenadiging van zondaren en een onwederstandelijken wil des zondaars, waardoor Gods wil verijdeld wordt, rust op geen enkelen deugdelijken exegetischen, theologischen, confessioneelen of logischen grond. Die redeneering stoelt op een Pelagiaanschen wortel.

Zulks gevoelt men terstond, als we haar toepassen op Gods spreken tot Israël, naar Ps. 81 en Hand. 7. In Ps. 81 heet het: "Ik ben de HEERE, uw God, die u heb opgevoerd uit het land van Egypte; doe uwen mond wijd open, en Ik zal hem vervullen." Daarin is ganschelijk geen sprake van eene gemeene gratie, die God, misschien tegen wil en dank, door eene almachtige wonderwerking werkt in het hart van een iegelijk mensch, of in Adams harte, of in het harte van verworpenen onder de hoorders van het Evangelie. Neen, die woorden kunnen ons alleen maar doen denken aan Gods zaligmakende genade. Evenwel, Israël heeft niet gewild. Dies heeft de HEERE het overgegeven in het goeddunken huns harten, dat zij wandelden in hunne raadslagen. Past men nu niet op, dan zou men hieruit zeer gemakkelijk de conclusie kunnen trekken, dat God zeer begeerig was, om alle Israëlieten, hoofd voor hoofd, en ziel voor ziel, elk en ieder, zonder onderscheid, te begiftigen met het eeuwige leven; maar dat hun wederspannige wil Gods wil ter hunner begenadiging verijdelde, zoodat allen verloren gingen. Men kan dan verder wel willekeurig gaan onderscheiden tusschen een volstrekten en een niet-volstrekten wil in God, en tusschen genade en genade; maar deze plaats geeft daar geen recht toe. Wil men niet het standpunt innemen van Romeinen 9, namelijk, dat niet allen Israël zijn, die uit Israël zijn, en dat dus de lijn van goddelijke verkiezing en verwerping ook Jakobs kinderen vaneenscheidt, en dat deze woorden gericht werden tot het historisch bestaand en organisch samenhangend volk des verbonds; dan moet men wel besluiten tot een onwederstandelijken zondigen wil des menschen en een wederstandelijken wille Gods ter begenadiging, alsmede, dat de eerste den laatsten volkomen verijdelt, zoodat alle menschen verloren gaan. In onderwerpelijken zin wordt de zondaar dan nimmer eenige genade deelachtig. En hetzelfde volgt uit Stefanus' betoog in Hand. 7.

Doch ook uit Rom. 1 kan, met toepassing op de Heidenen, dan niets anders worden afgeleid. Immers, ook daar is het kennelijk de wil van God, dat degenen, die Hem uit de werken zijner handen, van het begin der schepping aan kennen, Hem als God zullen verheerlijken en danken. Doch zulks hebben de Heidenen niet gedaan. En daarom nu wordt de toorn Gods geopenbaard van den hemel; en geeft God hen over in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen. Gaat men nu van de gedachte uit, dat God al deze menschen ernstiglijk zocht te begenadigen, in welken zin dan ook, dan ligt ook hier de conclusie voor de hand, dat Gods wil ten goede zeer effectief verijdeld werd door 's menschen wil ten kwade. Zeg dan verder gerust met de Lutherschen, dat er geen eeuwige goddelijke praedestinatie is ten opzichte van de niet-verkorenen, of met Ds. Diermanse, dat God met een niet-volstrekten wil ook de verworpenen wil zalig maken, of zeg, dat God ernstiglijk ter zaligheid roept allen, die uitwendig door het Evangelie geroepen worden; dat alles helpt u niets. Het stuit alles af op des zondaars onwil; en genade ontvangt deze niet. Gij komt met dat alles nog geenszins klaar met de eerste Synodale uitspraak, dat God, blijkens de verkondiging van het Evangelie, ook eene zekere gunst of genade bewijst aan de verworpenen

onder de hoorders des Woords. Om daartoe te komen, moet gij eerst aan den zondaar een vrijen wil ten goede toekennen; zoodat deze, buiten de wedergeboorte om, Gods genade kan aannemen. En dan zijt gij "De Formula Concordiae," en Ds. Diermanse, en Dr. Kuyper reeds lang voorbij. Dan zijt ge bij Pelagius aangekomen.

Dat wilde de Synode van 1924 natuurlijk niet. Maar juist daarom heeft zij ook onmogelijk kunnen bewijzen, dat God genade bewijst aan verworpenen, de zonde beteugelt en de menschelijke samenleving bestendigt, uit teksten, die als om strijd leeren, dat de *eerste wereld, Israel* en *de Heidenen* zich van God afkeerden en afgoden dienden, en daarom van God werden overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen, tot hun eigen verderf en verstoring der samenleving. Hare redeneering ligt geheel op de Pelagiaansche lijn; stellende 's menschen wil naast en tegenover Gods wil. Doch de wil des menschen vindt immer zijne bepaling in den wil des HEEREN. God doet al, wat Hem behaagt.

Dat is Augustiniaansch, Gereformeerd, Paulinisch, Bijbelsch.

H. D.

PROFESSOR BERKHOF'S PELAGIANISM

We shall now analyse the pabulum which Berkhof is feeding his readers. Doing so it will appear that the liquid-food is not of the kind upon which men will thrive spiritually.

Let us attend to a proposition which must be regarded as the very core of the pernicious views which Berkhof is propagating. It reads thus: God offers the grace merited by Christ to all men. The professor attempts to substantiate the proposition and to prove that it is found in our Standards and has the backing of Scripture. He does this in a brochure and in a series of eight articles. The attempt ends in a dismal failure. That brochure and those articles reflect the mental processes of a mind proceeding from premises which are distinctively Pelagian.

The professor, I know, does not agree to this. He insists that he is in line with Reformed thought when espousing his, "Welgemeend en algemeen aanbod des heils." Says Berkhof: "We hebben in het voorafgaande zoeken aan te toonen, dat de Drie Punten door onze Synode aangenomen geheel in overeenstemming zijn met de Heilige Schrift, met onze Belijdenisschriften, en met de Gereformeerde theologie. Zij bevatten geen Pelagianisme en geen Arminianisme, maar brengen slechts drie punten uitdrukkelijk naar voren, die altijd een deel van onze geloofsinhoud hebben gevormd." And again: "De verdere bestudeering van deze punten, en zelfs de argumenten, waarmede men ze bestrijdt, hebben ons gesterkt in de overtuiging, dat er uit Gereformeerd oogpunt geen gegronde bezwaren tegen kunnen worden ingebracht." Brochure, p. 63.

If anyone should object that the above quotation applies, not to the above proposition, but to the three points, my answer is ready: What applies to the three or rather to the first point applies to the proposition in question as it is made to serve as proof for the first point. This is clear from the following: "De Synode heeft het niet bij bloote uitspraak gelaten, doch heeft bewijs zoeken te leveren voor de stelling, dat God ook aan anderen dan de uitverkorenen een zekere gunst of genade betoont. Het bewijs aan onze Confessioneele Standaards ontleend is in 't kort als volgt: De Canones van Dordt leeren duidelijk in III, 5, en III en IV, 8, dat er een algemeen en welgemeend aanbod komt tot allen, die onder het Evangelie leven; terwijl uit II, 6, en III en IV, 9, tevens blijkt dat sommigen der geroepenen het Evangelie niet aanvaarden, en dus niet tot de uitverkorenen behooren." Brochure, p. 12.

Berkhof, then, would have his readers understand that his proposition is covered by our Confessional Standards, and has the backing of Scripture, and is in full accord with the teachings of foremost Reformed theologians. I desire to prove that Berkhof, in saying so, is engaged in deceiving those who acknowledge and receive him as their leader and instructor.

We shall set out by inquiring how Berkhof would make it appear that his proposition is in line with Reformed thought. He does so by informing his readers that recognized Reformed theologians also taught a "welgemeend en algemeen aanbod van genade." Says Berkhof: "Laten we nu het oordeel van enkele Gereformeerde theologen beluisteren betreffende de waarheid in het eerste punt der Synode beleden, en wel vooral met betrekking tot de algemeene aanbieding des Evangelies." Berkhof's brochure, p. 28.

Is the professor correct? Do our recognized Reformed theologians of the past teach a welmeaning offer of salvation unto all men including the reprobate? To this I answer: Berkhof did succeed in locating the assertion in the works of a few recognized Reformed theologians. The professor shows how that Dr. Dijk, Brakel, Smeaton, Dr. C. Hodge and Dr. A. Hodge use the term "offer of salvation" and apply it to the reprobate. (See Berkhof's brochure, p. 29-35.) Berkhof proves that Dr. Crawford also employs the term "offer of salvation." It is not evident, however, from the passage which Berkhof quotes that Dr. Crawford has in mind the reprobate when using the term.

But the above list of theologians which Berkhof calls upon to support his proposition is not complete. To that list should be added the names Van Mastricht, Witius, Bavinck, Kuyper and Cunningham. From the works of these men the professor freely quotes. But strange to say, in these passages the expression "offer of salvation" does not at all appear. The authors last named merely assert that the gospel should be preached to all without distinction. Dr. Cunningham asserts: "Calvinists admit that all to whom the Gospel is preached, are called or invited to come to Christ and to embrace Him; but they

deny that this flows from, or indicates on God's part, a design or purpose to save them all; and they deny that grace or gracious assistance, sufficient to enable them to repent and believe, is communicated to them all..... The call or invitation is seriously or honestly addressed to them all." So far Cunningham. It is obvious that the passage contains nothing which may be regarded as a confirmation of Berkhof's proposition to the effect that God offers salvation to all. And the same must be said of the passages taken from the works of Van Mastricht, Witius, Bavinck, Kuyper. The passages contain nothing which strengthens Berkhof's position.

How is it to be accounted for that Berkhof discovered in passages as the above certain data which, he thinks, can be profitably adduced in support of the contention that God offers Christ to all including the reprobate. It is because Berkhof fails to distinguish between such terms as "calling" and "offer." This is one of the great weaknesses of the brochure and of the articles as well. The professor fails to define, to distinguish, to weigh. He is constantly confusing terms. Consequently, his brochure is a highly superficial and deceptive piece of work. "Een geknoei van belang." And the fact that Berkhof appeals to those to whom he has no right to appeal only indicates how that the professor attempts to make his case appear stronger than it actually is.

It is true, however, that several of the theologians, mentioned above do regard the preaching of the Word a manifestation of God's grace unto all to whom that Word is preached. Says Van Mastricht: "Daar is een gemeene genade, waardoor God de zedelijke goederen bedeelt aan de menschen in 't bijzonder; doch zonder onderscheidt aan uitverkorenen en verworpenen..... Waartoe ook behoort de uitwendige roeping tot de gemeenschap van Christus, door de verkondiging des Woords." Godgeleerdheid, II, 17, 15, 16. Brakel expresses himself as follows: "Tot deze (namely the algemeene genade) behoort ook het goed, dat God allen geroepenen doet, hun gevende het woord, het middel tot bekeering en zaligheid." Redelijke Godsdienst, I, p. 729. Dr. Bavinck asserts: "Maar ook omgekeerd deelen de reprobati (verworpelingen) in vele zegeningen, die niet als zoodanig uit het besluit der verwerping, maar uit de goedheid en genade Gods hun toevloeien. Ze ontvangen vele natuurlijke gaven, leven, gezondheid, kracht, spijze, drank, vroolijkheid, enz..... God laat zich hun niet onbetuigd. Hij verdraagt hun met veel lankmoedigheid. Hij laat hun het Evangelie zijner genade verkondigen en heeft geen lust in hun dood." Geref. Dogm. II, p. 416. And Dr. Dijk maintains that "De roeping der zaligheid nimmer zonder beteekenis is. Zij heeft waardij ook voor hen, die haar verwerpen, want zij is voor hen het bewijs van Gods liefde, en de bron van allerlei zegeningen. Om 't Eeuwig Welbehagen, p. 510.

Berkhof is correct when he maintains that foremost Reformed theologians acknowledged and taught a favorable attitude of God toward the reprobate. Therefore we admitted the above passages in this article. No one can say now that we are unfair in dealing with Berkhof in that we purposely conceal the views of certain Reformed theologians relative the matter of common grace. We have nothing to conceal. We gratefully accept the systemization, formulation and exposition of Scriptural truth by theologians of the past. However, Van Mastricht, Brakel, Bavinck, etc., were not infallible. What these men gave is not received by us uncritically. Neither that which the Synod of 1924 inculcated upon the church. Anything which cannot stand the acid test of Scripture should be placed on exhibition and exposed by the watchman on Zion's walls, even though it does mean the loss of his position in the church and the loss of costly property.

True, Calvin, Van Mastricht, Brakel, Vos, Dijk, Bavinck, Kuyper, etc., taught a grace common to all men. Scripture compelled us to differ with them in the matter of common grace. And we made no secret of our differences. We wanted the church to know. And we were prepared to prove that the theory of common grace militated against the plain teachings of Scripture. But they refused to listen. They set us naked on the street. Kuyper and Pelagius were enthroned. Christ was dethroned. This is history.

But I wish to repeat that we have nothing to conceal. We make no secret of our differences. Berkhof does. He disagrees with what Calvin and recognized Reformed theologians in general wrote and taught concerning election, reprobation, the council of God and providence. The professor broke with election and reprobation as taught by Calvin and the Scriptures. That he did so his brochure and his articles indicate. But the professor fails to admit his departure from the truth. Likewise Dr. Beets. Let me say that what this gentleman publicly denounced and ridiculed as Hyper-Calvinism is literally found in Calvin's Institutes. Berkhof and those whom he represents go on insisting that they are Reformed. Fact is that they have broken with some of the fundamental doctrines of Reformed theology. This is the thing which I promised to prove. And it shall be done, now.

And we begin by stating that Berkhof succeeded pretty well in making it appear that the Pelagian contents of his brochure and his eight articles are Reformed. His success is due to his tactics. The professor discards the Biblical and Confessional term *Calling* (roeping) for the term *Offer of Grace* (aanbod van genade). The term *Aanbod van Genade* is made to serve as the title of the first chapter of the brochure and of his eight articles appearing in the "Reformed Herald." A clever move on the part of Berkhof. For the term *Aanbod van Genade* and the Pelagian contents of his brochure go well together. This is by no means the case with the term *Calling* (roeping). On the other hand the contents of the first chapter of the brochure as well as the contents of the articles flow forth out of the proposition that God sincerely offers the grace in Christ to all. Thereupon the professor successfully proves, as I already pointed out, that certain recognized Reformed theologians of the past also use the

term *Offer of Salvation* and that in reference to the reprobate. And the average reader (the clergy of the Christian Reformed Church) concludes that the thoroughly Pelagian contents of the brochure and of the articles are thoroughly Reformed. The average reader reasons thus: Whereas the contents of the brochure and the contents of the eight articles are contained in the term *Aanbod van Genade*, and whereas the term *Aanbod van Genade* is used and applied to the reprobate by recognized Reformed theologians of the past it follows that the contents of the brochure and of the articles are Reformed." It does not seem to occur to the divines in the Christian Reformed Church that two persons may be using the same term in a widely different sense. Yet this is exactly the case with Berkhof and the Reformed theologians to whom he appeals. Certain Reformed theologians, it is true, use the term *Aanbod van Genade* in reference to the reprobate. However, the fact that certain Reformed theologians of the past used the term *Offer of Salvation* and applied it to the reprobate, and the fact that the term is found in our Standards says very little. The question is: What meaning did these theologians and our Standards attach to the term, how did they use the term, what, according to them, are the elements which the term stands for, what does the term imply? And then: What meaning does Berkhof attach to the term? What, according to him, are the elements which the term stands for? What, according to Berkhof, does the term *Aanbod van Genade* imply? Comparing the meaning which Berkhof attaches to the term *Offer of Salvation* with the meaning which the Reformed theologians and our Standards attach to the term it appears at once that Berkhof is giving to the term a meaning and content which, according to the theologians in question and according to our Standards it does not have. There is a certain element inserted by Berkhof in the term *Offer of Salvation* which, according to Reformed theologians in general, must not be inserted. This element which Reformed theologians are very carefully to thrust out, may be called the very core of Berkhof's Pelagianism. We shall project and single out this Pelagian element by comparing the meaning and value which Reformed theologians in general ascribed to the term *Offer of Salvation* and the meaning and value which Berkhof applied to the same term.

What, then, according to our Standards and according to Reformed theologians in general is the meaning and implication of the term *Offer of Salvation.* We shall turn first of all to our Standards. Article 5 of the second chapter of the Canons of Dordt reads as follows: "Moreover, the promise of the gospel is, that whosoever believeth in Christ crucified, shall not perish, but have everlasting life. This promise, together with the command to repent and believe, ought to be declared and published to all nations, and to all persons promiscuously and without distinction, to whom God out of His good pleasure sends the gospel." The article asserts, it should be noticed, that every sinner should be requested to repent and believe that whosoever believeth shall not perish but have eternal life.

Let us now inquire how Reformed theologians in general construe the term *Offer of Salvation.* Dr. Charles Hodge makes mention of the following elements: "(1) A declaration of the plan of salvation; (2) The promise of God to save all who accede to the terms of that plan; (3) Command, exhortation, and invitation to all to accept the offered mercy; (4) An exhibition of the reasons which should constrain men to repent and believe, and thus escape from the wrath to come." (Systematic Theology, II, p. 643.)

Dr. G. Vos uses the term *Offer of Grace* in respect to the reprobate. This is evident from the following: "Waarop beroepen zich voornamelijk de tegenstanders van de bizondere voldoening? Voornamelijk op drie dingen: Op het algemeen aanbod des Evangelies, ten opzichte waarvan allen overeenstemmen. Hoe moet over het eerste (het algemeene aanbod des Evangelies) geoordeeld worden? Men werpt ons tegen dat de aanbieding des Evangelies een zinledige vorm wordt voor diegenen die niet in de voldoening van Christus deelen." According to Dr. Vos, too, the Gospel is offered to the reprobate. This, I repeat, means very little. It should be determined what the term meant to Dr. Vos. Let us hear him on the matter. Asserts Vos: "De boodschap des Evangelies houdt niet in dat men iedereen, man voor man, verzekert, God wil uwe persoonlijke zaligheid met den wil des besluits. Dan zou men eene onwaarheid verkondigen. Zij houdt veel meer in: (1) Eene uiteenzetting van de eischen Gods aan iederen zondaar en het werk van Christus als intrinsiek toereikend en gepast om voor iederen zondaar te voldoen; (2) Eene ontvouwing van den aard der boetvaardigheid en des geloofs als welke noodig om de persoonlijke toepassing der verdiensten van Christus te verkrijgen; (3) Eene stellige verzekering dat een iegelijk die aldus schuld beseffend en geloovig tot Jezus komt al de weldaden des Genadeverbonds als zijn persoonlijk bezit zich mag toeëigenen; (4) Overmits God zijn Evangelie door menschen heeft willen doen bedienen en aan de menschen geen inzicht van te voren in zijn verborgen raad heeft willen geven, zoo is het alleszins verstaanbaar waarom het Evangelie aan allen moet verkondigd worden. *Onder die allen zijn de uitverkorenen verscholen. De algemeene prediking is mede een middel om de bizondere voorwerpen der voldoening te bereiken;* (5) Ook mag niet worden vergeten dat het Evangelie niet spoorloos aan de ongeloovigen voorbijgaat. Het wordt hun eene reuke des doods ten doode. Zijne prediking is een crisis, waarin zich al de verdorvenheid des harten tot volle rijpheid ontwikkelt, en waardoor de mate des toorns tegen den dag der vergelding Gods wordt vol gemaakt."

Before commenting on the above passages let us listen to Dr. Bavinck. Dr. Bavinck retained the term *Aanbod van Genade.* He applies the term to the reprobate, as is evident from the following: "Hoezeer het ook schijnen kon, dat de belijdenis van verkiezing en particuliere voldoening iets anders vorderde, toch hebben de Gerefor-

meerden in den regel het algemeene aanbod der genade gehandhaafd." (Bavinck, Dogm. IV, p. 4, 5.) However, the mere fact that Bavinck speaks of an offer of grace made to the reprobate means very little. We must know what, according to Bavinck the term embraces. On page five of the second volume of his Dogmatics one happens upon the following: "De prediking van dat Evangelie luidt niet tot elk mensch, hoofd voor hoofd: Christus is in uwe plaats gestorven, al uwe zonden zijn verzoend en vergeven. Want, al meenen de universalisten dit te kunnen en te mogen zeggen tot ieder mensch zonder eenige nadere bepaling, toch blijkt bij eenig nadenken, dat ook op het standpunt der universalisten dit geenszins het geval is. Immers heeft Christus volgens hen slechts de mogelijkheid der vergeving en der zaligheid verworven; werkelijkheid wordt die vergeving en zaligheid eerst, als de mensch gelooft en gelooven blijft. Ook zij kunnen dus alleen als inhoud des Evangelies prediken: gelooft in den Heere Jezus, en gij zult vergeving van zonden en het eeuwige leven ontvangen. Dit nu zeggen dc Gereformeerden evenzoo; ook zij bieden het Evangelie aan alle menschen aan en kunnen, mogen en moeten het doen. De vergeving der zonden en de eeuwige zaligheid zijn er, maar zij worden ons deel slechts in den weg des geloofs. (2) Daarom is die aanbieding van Gods zijde ook ernstig gemeènd en oprecht. Want Hij zegt in die aanbieding niet wat Hij zelf zal doen, of Hij het geloof zal schenken of niet. Dat heeft Hij zich zelf voorbehouden en ons niet geopenbaard. Hij verklaart alleen, wat Hij wil, dat wij zullen doen, dat wij ons verootmoedigen zullen en ons heil zoeken in Christus alleen. (3) Al wordt dan ook door de roeping de zaligheid slechts het deel van weinigen, gelijk ieder erkennen moet, zij houdt daarom toch ook voor hen, die haar verwerpen, hare groote waarde en beteekenis. Zij is voor allen zonder onderscheid het bewijs van Gods oneindige liefde en bezegelt het woord, dat Hij geen lust heeft in den dood des zondaars maar daarin, dat hij zich bekeere en leve;..... Zelfs is zij ook voor hen, die zich verharden in hun ongeloof, de bron van allerlei zegeningen. (4) In de roeping door wet en Evangelie handhaaft God zijn recht op zijn schepsel." Bavinck, Dog. Vol. IV, p. 7, 8, 9.

In regard to the passages quoted above we wish to say that we do not indorse all that is asserted there. Bavinck, it should be noticed, maintains that the outward calling is an indication of God's eternal love for the reprobate. We deny, on the basis of Scripture that God loves him at all, much less eternally. He who claims that the love of God for the reprobate is eternal is projecting God's love and grace into hell. Bavinck does so. And he is careful. For it is nothing short of blashphemy to maintain that the love of God for the reprobate grows cold when that reprobate reaches the grave and is transported into the realms of eternal night. If that were true God would be changing. The exponents of the theory of common grace must agree with Bavinck that God's love extends beyond the grave and is present, yonder in hell or confess a changeable God. Now the Scriptures emphatically assert that God is unchangeable. Likewise does God's word declare that hell is a realm of utter darkness. If so, God's love and grace is not present there.

Further, Bavinck and Vos and most dogmaticians identify the terms "calling" and "offer of salvation." This cannot be done. For the concept "calling" differs in meaning from the concept "offer of salvation." Now, two things which are different cannot be identical. It can be said that *calling* implies *offer* but not that the offer is the calling. The latter implies a denial of the offer of salvation. But what of that? For the action which the term "offer of salvation" stands for is not applicable to God in virtue of the fact that God is God.

Again, according to the theologians quoted above the term "offer of salvation" is a misnomer. The term and most of the elements which the theologians quoted above place under the term do not go well together.

One more, we do not agree with Dr. Vos' explanation of the so-called conditional promise. The promise "believe in the Lord Jesus Christ and you will be saved" can only mean that faith in the Lord Jesus Christ and salvation or eternal life go together.

Finally, passages were again quoted by us which do not support our views. Yet we quoted them. We did so because we loathe the practice of purposely avoiding such passages as testify against us. I repeat, we desire to conceal nothing. Our aim is to reveal and denounce when we must. That Berkhof and those whom he represents would do likewise. There would be some startling revelations made. But these are all matters to which we shall attend in separate articles. We are engaged in displaying Berkhof's Pelagianism.

And then our next move must be to single out the various elements which Hodge, Vos and Bavinck place under the term "offer of salvation." He who carefully reads the passages, quoted above, discovers that these three theologians are agreed that the so-called "offer of salvation" amounts to a declaration of the command that the sinner must repent and believe in the Lord Jesus Christ together with the promise that he who believes will be saved. According to Bavinck, Vos and Hodge the command and the promise must be regarded as the very core of the offer. Let us listen to Bavinck once more: "Daarom is die aanbieding van Gods zijde ook ernstig gemeend en oprecht. Want Hij zegt in die aanbieding niet wat Hij zelf doen zal.... Hij verklaart alleen, wat Hij wil dat wij zullen doen, dat wij ons verootmoedigen zullen en ons heil zoeken in Christus alleen." To the elements mentioned above Hodge adds two more. They are: (1) A declaration of the plan of salvation; (2) An exhibition of the reasons which should constrain men to believe. Dr. Vos, it was shown, has these three: (1) An exposition of the commands of God and the mediatorial labors of Christ. (2) An exposition of the nature of penitence and faith, the means by which the sinner secures the application of the benefits gained by the death of Christ. (3) The assurance that those who believe will be saved. Vos adds that the word of God is the means by

which the elect are gathered into the fold. But unto the unbelievers that same word is a savor of death unto death. The passage from Bavinck's Dogmatics indicates that he is pretty well agreed that the offer of salvation comprises the elements enumerated by Vos and Hodge. Dr. Bavinck adds, however, that the Lord God is being actuated by love when He brings the reprobate in contact with the Gospel. We maintain that an assertion of this kind militates against Scripture.

Thus we have shown how three recognized Reformed theologians interpret the term *Offer of Salvation.* And now I am sure that Berkhof and those whom he represents will concede that Bavinck, Vos and Hodge may be regarded as a fair representation of the Reformed group of theologians, and that in the main their views and conceptions are those of the group to which they belonged. And this would mean that Vos, Bavinck and Hodge construe the term *Offer of Salvation* as did the group of which they were members. We may say, therefore, that we have learned what meaning Reformed theologians in general gave and do give to the term *Offer of Salvaton.*

We shall now turn to the brochure and to the articles of Prof. Berkhof. It is now time to investigate what, according to Berkhof, the term *Offer of Salvation* implies. Thereupon we shall compare Berkhof's deliverances with those of the theologians quoted above. Having done so it shall have become plain that Berkhof and his fellows are members of that group of theologians known in history as Pelagian.

Berkhof also places under the term *Offer of Salvation* the elements mentioned by Vos, Bavinck and Hodge. Read carefully the following paragraph: "Bij het aanbod des heils hebben wij te doen met den arbeid dien de Bedienaar des Woords verrichten moet ten opzichte van onbekeerden hetzij in de gemeente of daarbuiten. Hij moet alle onbekeerden, die onder zijn bereik komen, roepen tot geloof en bekeering. Dit roepen is geen verklaring van wat God met den zondaar doen zal..... Wij hebben in die roeping een eisch, die God den mensch stelt, n.l., dat hij zich bekeere en geloove in den Heere Jezus tot zaligheid..... Het is echter niet voldoende, dat de prediker de roeping Gods tot den mensch doe uitgaan. Hij moet tevens een uiteenzetting geven van den aard der boetvaardigheid en des geloofs. De zondaar moet zich niet vergissen in den aard van het komen, dat van hem gevraagd wordt. Dit mag niet in Methodistischen zin worden opgevat als de vrucht van een plotseling opwellende, feitelijk ongemotiveerde wilskeuze. Het moet de vrucht zijn van een waarachtig zondebesef, van een recht inzicht des zondaars in zijn verloren toestand, en van een diep gevoelde behoefte aan Christus. Hij moet komen in de tollenaars-gestalte en met de tollenaars-bede: 'O God, wees mij, zondaar, genadig.'

"Ten slotte moet de roeping gepaard gaan met de belofte des heils in Christus. Daarin verklaart God dan van zijne zijde, wat Hij doen zal. Deze belofte is echter gebonden aan de voorwaarden van geloof en bekeering." Brochure, p. 13.

The professor asserts in the above passage that the offer of salvation implies: (1) The command to believe and repent; (2) An exposition of the nature of faith and penitence; (3) The assurance that those who believe are saved.

Passages as the above are interspersed throughout the brochure and the eight articles of the professor. Their presence it is which help to make the brochure and the articles very misleading compositions. When the professor wrote them he happened to be reasoning like a true Calvinist. And therefore these passages are like the sugar-coating of a poisonous pill. The Pelagianism of the professor's composition is the poison. And the average reader (the divines in the Christian Reformed Church) swallows the pill and with the pill the poison. O that these divines would bite through Berkhof's pill and permit the contents to dissolve in their mouths. The clergymen, sad to say, are not inclined to bite through things and to chew their food. They are requested to close their eyes and to open their mouths and to just swallow the food prepared for them by the doctors. And lo and behold, they do so. What can be the trouble? Have they lost their teeth, or their gumption or their nerve? It may be, too, that they like the food. Perhaps they are rolling it around in their mouths like a sweet morsel.

Berkhof, then also places under the term *Offer of Salvation* the elements mentioned by Vos, Hodge and Bavinck. However, the professor avers that these elements are not the offer proper. Says Berkhof: "De belofte des Evangelies is, dat een ieder die in den gekruisigden Christus gelooft (let er wel op, dat hier geenerlei beperking voorkomt) niet zal verderven, maar het eeuwige leven deelachtig zal worden. Nu zendt God, naar zijn welbehagen, naar zijn eeuwigen raad, het Evangelie aan zekere volkeren en menschen. Aan die allen nu zonder onderscheid moet de belofte des Evangelies worden verkondigd en voorgesteld. Dit mag niet eenvoudig zoo worden opgevat, alsof het louter de taak van den prediker ware, om allen menschen bekend te maken met het feit, dat zij, die in Christus gelooven zalig zullen worden. Hij moet hun de belofte, *moet hun het heil in Christus aanbieden.*" "Reformed Herald," Vol. I, No. 2, p. 28.

In the above paragraph the professor asserts that the *Aanbieding* proper is not the command to believe and to repent, is not the promise to the effect that those who believe are saved. Read again the passages taken from the works of Vos, Hodge and Bavinck and inserted in this essay. Read them again and be convinced anew how that, according to there three theologians, these very elements must be regarded as forming the very core of the so-called *Aanbieding des Heils* or the *Offer of Salvation.*

It appears, does it not, that the term *Aanbieding des Heils* or *Offer of Salvation* means something different to Berkhof than it did to Vos, Hodge and Bavinck, and hence to Reformed theologians in general. I repeat, one can be using a term in a widely different sense than another.

This is exactly the case with Berkhof versus the Reformed group of theologians in respect to the term *Aanbod van Genade* or *Offer of Salvation.* There is a radical and essential difference in meaning between the term *Aanbod van Genade* as used by Berkhof and as used by Reformed theologians in general. Berkhof inserts an element which, according to Vos, Hodge and Bavinck, must not be admitted. And it is this very element which constitutes Berkhof's Pelagianism.

What is that element? It is embodied in a certain paragraph found in one of Berkhof's articles. The passage reads: "Zij (het aanbod des heils) is in de eerste plaats een openbaring van Gods liefde tot zondaren, van zijn rijke gunst zelfs over degenen, die Hem tegenstaan, en van zijn behagen in hun redden van den dood. Zij is dit voor alle zondaren, ook voor de verworpenen. Dit wordt in den laatsten tijd ontkend door hen die de algemeene genade loochenen. Zij zien in de prediking des Woords voor de verworpenen, die er onder verkeeren, niets dan vloek. God haat hen, *Hij wil* hen niet redden; Hij heeft geen lust in hun redding; Hij zoekt hen door de prediking slechts dieper neer te storten in het verderf. Hij heeft daarmede, wat hun betreft, geen enkel ander doel. Dit is echter wel zeer zeker een onschriftuurlijke voorstelling, en een voorstelling, die te kort doet aan Gods zondaarsmin." "Reformed Herald," Vol. I, No. 7, p. 118.

In the above passage the professor informs his readers, and correctly so, how that we maintain that God hates the reprobate, that He, God, does not will to save them; the professor informs his readers, and correctly so, how that we maintain that the preaching of the word is the means by which God hardens the reprobate and casts him deeper into destruction. Berkhof gives his readers to understand how that we claim that God has no other purpose in placing the reprobate in contact with the Christ.

We are ever ready to admit that these are indeed our views. We found them in God's word. These views are not Berkhof's. He ridicules and denounces them as unscriptural. According to the professor God has still another purpose in delivering the word to the reprobate. That other design and purpose of God is the salvation of the reprobate. We maintain, says Berkhof, that God *does not will to save the reprobate.* This, says he, is not in agreement with Scripture. Berkhof has it that God wills to save the reprobate. The preaching of the Gospel is the means by which God seeks to achieve His aim.

Berkhof asserts elsewhere that "de raad Gods omvat niet alleen de verkiezing en verwerping, en de particuliere voldoening door Christus, maar ook de algemeene aanbieding des heils, waarin God zijn welbehagen in het redden van zondaars openbaart." "Reformed Herald, Vol. I, No. 2, p. 28. Now the term "welbehagen" is another word for God's eternal council, plan, purpose, design, will. According to Berkhof then, God's purpose, aim, design, plan, will is to save the reprobate. The so-called offer of salvation contains the revelation of this will, plan, purpose, design.

It is plain that the term offer of salvation means something quite different to Berkhof than it does to the Reformed group of theologians. Berkhof admits an element which they were very careful to keep out, namely, a design or purpose on God's part to save the reprobate and hence *all.*

According to Berkhof the calling or the so-called offer of salvation flows from or indicates on God's part a design or purpose to save *all.* Exactly this the Reformed theologian has always denied. Let me prove it. Says Bavinck: "Want Hij zegt in die aanbieding niet wat Hij zal doen, of Hij het geloof zal schenken of niet. Dat heeft Hij zichzelf voorbehouden en ons niet geopenbaard. Hij verklaart alleen wat wij zullen doen." Bavinck, Dogm., Vol. IV, p. 7, 8, 9. And again: "En omgekeerd wil Hij (God) evenmin naar de voluntas signi (de wil des bevels) als naar de voluntas beneplacit (wil des besluits) dat alle menschen, hoofd voor hoofd, zalig worden; dat kan met het oog op de historie door niemand in ernst worden geleerd." Bavinck, Dogm. Vol. II. p. 247.

Dr. Vos expresses himself as follows: "Dat de aanbieding van het Evangelie niet is en zich niet uitgeeft voor eene openbaring van Gods verborgen wil of van den wil zijns besluits. Indien dit zoo ware zou metterdaad eene tegenstrijdigheid bestaan die aan Gods waarheidsliefde te kort deed, wanneer het aldus moest vastgesteld worden: God is stellig van voornemen ze persoonlijk tot de zaligheid te brengen en nu hangt het van A of B af of gij Gods bedoeling zult tegemoetkomen of Hem eene teleurstelling bereiden. Wanneer dit de inhoud des Evangelies was zoo zou metterdaad eene particuliere verkiezing en voldoening daardoor uitgesloten zijn. Dit is echter de inhoud van ons Evangelie en het Evangelie der Schrift niet. Dit toch laat zich niet uit aangaande Gods verborgen wil, maar spreekt van zijn geopenbaarden wil. En onder dezen geopenbaarden wil verstaan wij het bevel Gods dat tot de menschen komt." Vos, Dogm., Deel III, p. 261.

Vos maintains that the offer of salvation is not supposed to be a revelation of the purposes and the designs of God in respect to the individual sinner.

Berkhof, on the other hand, claims that the offer of the Gospel is exactly that. Dr. Cunningham tells his readers that Calvinists admit that all to whom the Gospel is preached, are called or invited to come to Christ and to embrace him; but they deny that this flows from, or indicates on God's part, a design or purpose to save them all.

Strange to say, I was quoting from Berkhof's brochure. The professor actually asserted the words of Cunningham in his brochure. He even remarks that the doctor is a true Calvinist. Berkhof agrees that it is not the purpose and design of God to save all. He also insists that it is the purpose and design of God to save all. We are confronted here with a strange psychological phenomenon. One of two things must be true. Either Berkhof admitted in his compositions passages as the above for the purpose of neutralizing his Pelagianism or

he does not grasp the implications of passages as the above. If the latter is true the professor does not begin to understand his own Reformed theology. It may be that both are true. I rather think so. For a careful study of the brochure and the articles will convince one that these compositions must be regarded as an exposition of the proposition that the offer of salvation implies a revelation of the design or purpose on the part of God to save all.

Berkhof has involved God in a contradiction. And he realizes it. Says Berkhof: "We staan hier voor een moeilijkheid, waarvoor we telkens staan als wij den wil des besluits in overeenstemming zoeken te brengen met den wil des bevels. In den wil des bevels zegt God: 'Gij zult niet doodslaan' en toch stelde Hij in zijn raad vast, dat velen diefstal zouden bedrijven. Zullen we nu zeggen dat de wil des bevels in strijd is met den wil des besluits? Dit kan niet zoo zijn, omdat beide in God één zijn, ook al kunnen wij de harmonie niet ontdekken." "Reformed Herald," Vol. I, No. 4, p. 62.

I repeat, Berkhof realizes that he has involved God in a contradiction. But he would have his readers understand that the two elements of his contradiction are "Gods wil des bevels" and "Gods wil des besluits." Not so. however. Berkhof's contradiction must be confined to "Gods wil des besluits." Berkhof insists, does he not, that it is the purpose, the will of God to save the reprobate. He also agrees that it is the purpose, the will of God not to save the reprobate. Now the terms will, purpose, pertain, not to "Gods wil des bevels" but to "Gods wil des besluits." Now, we have insisted right along that it is nothing short of blasphemy to place God in conflict with himself. To do so means to destroy God. And we have simply been repeating what the Reformed theologians have been saying from the days of Paul on. I will show what the Reformed group of theologians think of Berkhof's contradiction.

Dr. A. Kuyper has this to say: "En zie terwijl dit nu zoo klaar als de dag is, begingen onze bestrijders desniettemin de volstrekt onverklaarbare fout, om van twee reeksen in God zelf te gaan spreken (Kuyper is aiming at the Pelagians). Er zou niet iets anders in den mensch en iets anders in God zijn. Neen, maar iets anders in Gods eene en iets anders in Gods andere intentie. Want, let wel, zelfs van de tegenstelling tusschen den besluitenden en den bevelenden wil Gods was hier geen sprake. Het bleef alles in den cirkelloop van het goddelijk bedoelen zich bewegen. En daarin ligt dus de zwakheid der andere broeders, dat ze een onderscheid, dat anders zeer zeker moet open blijven, te pas brengen waar het niet bij hoort. Maar daarin is dan ook de gevaarlijke zijde van hun dwaling, dat ze op den klank af, tot instemming met hun voorgeven lieden bewegen, aan wie de bedekte fout van hun betoog ontsnapt. o, Ja, denkt de lezer dan van twee reeksen. Ja, dat is ook zoo, en ze zien niet in, dat wel die twee reeksen waar zijn; maar dat hier slechts van eene dier beide reeksen van het doen en bedoelen des volheerlijken Gods, gehandeld werd," Kuyper, Dat de Genade Particulier Is, p. 312.

And now Dr. Vos: "God is stellig van voornemen ze persoonlijk tot de zaligheid te brengen ..... Wanneer dit de inhoud des Evangelies was zoo zou metterdaad eene particuliere verkiezing en voldoening daardoor uitgesloten zijn."

In fine, Berkhof uses the term offer of salvation as the Pelagians used it. According to Berkhof the purpose of God is to save all. This means that Christ died for all. The proposition that the design of God is to save must go hand in hand with the proposition that the will of man is free. And in this case the sovereignty of God is mere fiction. We did not say too much when we said that Berkhof broke with the fundamental doctrines of Reformed theology. And Berkhof is not alone. He represents a large group in the Christian Reformed Church, as for example: Dr. Bouma, H. J. Kuiper, G. Hoeksema, Van Baalen, Y. P. De Jong, etc. etc.

One more thing. We have been taken severely to task for insisting that God is not in conflict with Himself. We were ridiculed, mocked, branded rationalists, deposed and set on the street naked because we could not subscribe to Berkhof's contradiction contained in the first point of Synod. And the leaders of the church are saying that it is very pious to believe in Berkhof's contradiction to the effect that God wills and does not will to save all. I wonder if these same leaders are now willing to confess that they are engaged in proclamating "klakkelooze onzin."

We shall continue our analysis of Berkhof's productions. We wish to prove that the professor has risen to the defense of the important tenets of Pelagius.

G. M. O.

(To be Continued)

PERSONAL ACCOUNTABILITY

God has written His existence on all His works, and likewise has written personal accountability to moral law upon the hearts of all His intelligent creatures. It was a great thinker who said, 'The greatest thought I ever had was in the contemplation of endless space and my personal accountability to God.' A thought which belongs to the humblest stevedore and to the greatest statesman; and without which anarchy would usurp the place of government. It is this sense of personal accountability which secures life and property, and when it ceases to reign in any political division of the world a "reign of terror" follows. All the bulwarks of civil and religious liberty, such as constitutions and statutes, would be as powerless to stem the tide as the thin curtain that hides the sanctity of private life and domestic virtue. It only needs to be associated with ideals of socialism and democracy to render it perilous." (Dr. C. F. Creighton, Law and the Cross, N. Y. 1911, pp. 28, 29.)

AAN MIJN VRIEND IN HET WESTEN

Grand Rapids,
1 Jan. 1926.

Amice fraterque!

Je zult zeker wel verlangend uitzien naar eenig bericht van hier. De vorige keer heeft de Bearer geen briefje voor je meegenomen en heel wat menschen hebben hem dat kwalijk genomen. En toch kon hij het heusch niet helpen. Er was nu eenmaal geen ruimte meer in zijn tasch voor een briefje. En je weet wel, dat het gewoonlijk met de midwinter-feestdagen een drukke tijd is voor den brievenbesteller. Zoo blijft er dan ook wel eens een briefje liggen. Doch deze keer moet hij er wel eentje bestellen, al zal het dan ook slechts een korte worden.

Zie je, amice, er is heel wat geschied, sedert ik je den laatsten brief schreef. Niet alleen bij jullie, maar ook . . .

Doch laat ik je eerst even veel heil mogen toewenschen voor het nieuwe jaar. Het komt me daar juist te binnen, dat het vandaag de eerste Januari is. Ik wensch je in naam van de S. B. 's Heeren besten zegen toe voor het jaar, dat voor ons ligt. Als je dit briefje ook aan andere vrienden lezen laat, dan geldt dat ook voor hen. We hebben zeker rijke stof tot dank met het oog op hetgeen de Heere tot hiertoe voor ons heeft gedaan, en alle reden om met moed de toekomst tegen te gaan. Immers, die ons tot hiertoe geholpen heeft zal Zijn volk helpen tot het einde.

Maar om weer op 't verhaal te komen, ik wilde zeggen, dat er veel gebeurd is in de laatste maanden, niet alleen bij jullie daar in het Westen maar ook hier. Ik was eigenlijk van plan om iets te schrijven over onze reis naar Hull en terug en onze ervaringen van dien dag. Wat zijn jullie daar toch gelukkig en gezegend, niet waar? We hebben een aangenamen dag doorgebracht bij jullie en een zeer gunstigen indruk gekregen van den toestand daar, niet alleen in Hull, maar ook elders in Sioux County. Als de menschen de oogen maar open krijgen en de waarheid zien, dan kan het niet anders of ze komen op onze hand. We hebben ook een aangename reis gehad, schoon ze niet zonder hindernissen was. Doch hindernissen zijn goed voor een mensch. Die zijn zeer leerzaam en behooren tot onze versterkende middelen, niet waar? Zoo gebeurde het ergens op den weg, dat we samen aan de praat waren geraakt over de sterren. Ds. Danhof en Ds. Ophof zaten achterin in de auto en ik zat voor bij Mr. Schaafsma en zou, met de kaart op mijn knieën, als gids dienen. Maar toen we zoo over de sterren aan de praat kwamen, vergat ik, om op den weg te letten, en spoedig zaten we in de klei. En even later zaten we ook in de ditch. Nu is het niet aangenaam om in de ditch te zitten, vooral niet op een zeer mistigen en donkeren avond en een paar mijlen van een plaats waar menschen wonen. Maar het is toch wel aangenaam om er weer uit te komen, en ook leerzaam hoe er weer uit te komen. En we zijn goed en wel weer thuis gekomen en ook nog op tijd, om des Zondags in eigen gemeenten te dienen.

Maar misschien, dat ik hier later wel eens wat meer over schrijf. Ik wilde je nu eigenlijk iets vertellen van de dingen die *hier* hebben plaats gehad.

Je hebt natuurlijk reeds gehoord, dat het hoogste gerecht van Michigan besloten heeft, dat we het kerkgebouw en de pastorie moeten verlaten. We lazen op 22 Dec. l.l. van dat bericht in de "Grand Rapids Press." Nu, dat was niet zoo erg. We maakten aanstonds ons gereed, om op een fatsoenlijke wijze de kerk te verlaten en een ander heenkomen te zoeken. Voor de wet hadden we in elk geval nog enkele dagen tijd, want men kon ons nooit het gebouw ontzeggen, eer het besluit van het hoogste gerechtshof wel verzegeld ons gewerd, en dat zou nog enkele dagen duren. En bovendien mochten we met recht verwachten van menschen, die beweren, dat ze bij de genade, die Gods volk ontvangt, ook nog een zekere gemeene genade bezitten, dat ze ons toch met al onze menschen zoo maar niet op straat zouden zetten.

Maar jawel, dat was een te gunstig oordeel over die menschen geveld. Wat men in de wereld nooit zou doen, dat deden zij. Ze konden niet fatsoenlijk wachten tot ze met de wet de sleutels konden opeischen, braken in de kerk en zetten een paar politie-beambten op wacht, om hen te beschermen. Wij waren er uit. Nu, zou het niet zoo moeilijk geweest zijn, om een groep mannen bijeen te krijgen en met tegen-geweld de kerk weer in bezit te krijgen. En er zou geen wet geweest zijn, die ons had kunnen veroordeelen of straffen, want de kerk was onze nog. Maar dan had je oorlog gehad. En dat wilden we niet. De kerkeraad besloot daarom, om hen in bezit der kerk te laten en om in de "Press" even te publiceeren, dat men op onwettige wijze zich meester had gemaakt van de gebouwen, maar dat we onzerzijds geen geweld wilden en op een andere plaats zouden vergaderen.

Je begrijpt, amice, dat het eerst een slag was voor ons, zoo te worden behandeld. Niet, dat we de gebouwen moesten verlaten, deed zeer; maar wel, dat men van de overzijde zoo diep gezonken was, dat men tot zulke middelen de toevlucht nam. Het was wel een staaltje van de allergemeenste gratie.

Doch, wat heeft de Heere alles wel gemaakt! Van achteren beschouwd hadden de vijanden ons nooit beter kunnen dienen, dan door deze wijze van handelen. In de eerste plaats toch hebben ze daardoor onze gemeente een Zondag bespaard, waarop vele van onze oudere menschen met de weemoedige gedachte in de kerk zouden hebben gezeten, dat ze nu voor het laatst zouden vergaderen in de kerk, waar sommigen voor meer dan veertig jaren den Heere hadden gediend. Van dat alles hebben we thans niets gevoeld. Iemand zeide tegen mij: "It was just like an auto-accident. It was over with before we realized it and nobody was hurt." En zoo was het metterdaad. De gemeente stond als één man. Wat heeft de Heere ons toch kennelijk geholpen! We hadden een goede en groote plaats om te vergaderen, zoodat we ongestoord op Kerstmorgen als gemeente samen mochten

komen en in blijde stemming den Heere mochten dienen. Ieder was opgewekt en blijde. En het getuigenis uit heel de groote schare was, dat ze nog nooit zulk een blijden Kerstdag hadden gekend als dezen. Zoo gebruikt de Heere de vijanden van zijn volk als een herder zijn hond, om de schapen bij elkaar te houden. En in de tweede plaats, amice, hebben ze nu toch ook getoond, voor ieder weldenkend mensch, wat ze eigenlijk zijn. Ze zijn daardoor zeer in de achting van velen gedaald. Zoo doet de wereld zelfs niet. Die kan in elk geval haar fatsoen nog behouden, want immers daar is in de wereld altijd nog een *betrachting* tot de deugd en uiterlijke tucht. niet waar?

Ze hebben tot op dezen dag toe dan ook nog altijd politie in de kerk gehad. Ze zijn bepaald bevreesd, dat wij ten eenenmale zoo zijn als zij, en dat er nog onder ons zijn, die op wraak bedacht zijn. En daarin vergissen ze zich zeer. Er is onder ons een andere geest. Een geest der liefde, waarin we van harte kunnen bidden, dat de Heere ze nog eens de oogen mag openen voor den gruwel van hunnen weg.

Intusschen, amice, hebben we reeds een plaats, waar we geregeld kunnen vergaderen en we zijn ook reeds aan het bouwen. Op een mans-leden vergadering, zoo groot als we in heel de geschiedenis nooit hebben gehad, werden plannen voor een nieuw kerkgebouw goedgekeurd, en den volgenden dag waren we reeds aan het graven voor een fundament. Binnen enkele weken hopen we ons basement gereed te hebben, zoodat we er in kunnen vergaderen, en dan kunnen we ondertusschen rustig voortbouwen, tot het kerkgebouw gereed is.

Maar ik moet eindigen, amice, anders wordt deze brief toch nog te lang. Ik moest dit even schrijven, om je gerust te stellen en te verzekeren, dat bij ons alles wel is De Heere heeft groote dingen bij ons gedaan, dies zijn wij verblijd.

Van harte Gode bevolen.

Je vriend en broeder,

H. HOEKSEMA.

OPINION OF SUPREME COURT

Most of our readers are, no doubt, by this time acquainted with the fact that the long expected decision of the Supreme Court of Michigan in re the property of the Eastern Ave. Church was rendered. To many it will also be of interest to read the opinion of the court in the matter and become acquainted with the grounds on which the opinion is based. For that reason we here publish it.

The first part is a mere rehearsal of the case and its history. We may omit it here. Then follows the opinion proper which here follows in full:

Whether the decision of the classis, excluding defendants, was prudent or imprudent, right or wrong, we have no right to inquire. Nor will we undertake to determine whether the decision was in accordance with the canon law of the church, except in so far as it may be necessary to do so in determining whether the classis had jurisdiction of the matter, whether the act is that of the society itself. Borgman v. Bultema, 213 Mich. 684.

There are two principal questions for determinations:

(1) Did the classis have jurisdiction to make the decision?

(2) Granting, for the purposes of this opinion only, that defendants had right of appeal, and that it has been claimed, does the claiming of appeal operate to stay execution of the decision of the classis?

From a study of the record and briefs, a perusal of the long and carefully perpared opinion of the trial judge, a reading of Borgman v. Bultema, *supra*, a like case which arose within the same denomination, we conclude that the following are correct expositions of applicable church laws:

Rev. Henry Beets, a clergyman of the denomination, at one time secretary of its missions, had attended general synods in Holland, editor of the weekly organ of the church in America, author of church histories and since 1902 stated clergy of the synod, testified:

"Herman Hoeksema is obligated to comply with the three points because synod laid down these three points as our official doctrinal interpretation."

"After synod has spoken and Herman Hoeksema says that he disagrees with the three points, he then becomes subject to discipline."

"Under our church law, that order" (of classis) "went into effect immediately. With reference to the claim of Herman Hoeksema that he has taken an appeal and that the consistory has taken an appeal from the decision of classis in the session of December, 1924, wherein he was suspended, it is his claim that during the pendency of this appeal to the synod, he has a right to exercise its office, I deny that they have such rights because the formula of subscription says that until a decision made upon such an appeal we are to acquiesce in the determination and judgment already passed. We agree to that when we are ordained or when we go into a new classis or when we become a local pastor. If a man could, during his appeal, do as he pleases, that would be inviting anarchy and chaos."

"The order of suspension made by classis in December took effect immediately and from that time on Herman Hoeksema had no power or authority to act as minister in any of the Christian Reformed Churches nor had his consistory any power to do act, pending an appeal to synod."

Rev. Idzerd VanDellen, a clergyman of the denomination, author of books, including an exposition of the church order, several times president and vice-president of the synod, testified:

"After Herman Hoeksema and others had started the publication of the Standard Bearer and that together with other statements on the part of Herman Hoeksema caused another protest to be submitted to the classis, and classis made an order suspending Herman Hoekema and determining that the ecclesiastical relationship of the consistory had been broken off, it then became the duty immediately upon the making of the order of the consistory and Herman Hoeksema to submit to the decision of the classis. There is nothing in our church order that when a decision is made by classis suspending a minister and finding that the ecclesiastical relationship is broken upon the part of the consistory, that the consistory and minister can continue to function as such officers in a church pending an appeal to synod. The reason for this is that they promised in signing the formula of subscription to acquiesce in the decision of the classis and other bodies, even pending their appeal."

Dr. Samuel Volbeda, educated at Free University of Amsterdam and at Calvin College, now and for 11 years teacher of theology in Calvin College, and occupying the chair of church history and missions, testified:

"Rev. Hoeksema could not lawfully in our church make statements that he could not subscribe to the three points and that he did not agree with synod and that the synod of 1924 was wrong and the synod of 1618 and 1619 was correct, after synod

had spoken on these matters. Such statements indicate that Rev. Hoeksema is disloyal to the church body."

"After decision is made by the classis and an appeal is taken to the synod by one of the parties, during the meantime that party is required to submit to the decision. After classis on December 12, 1924, made an order suspending Herman Hoeksema and declaring that the consistory had broken its ecclesiastical relationship with the church, it then became the duty of Herman Hoeksema and his consistory to abide by the decision of classis. It became the duty of Herman Hoeksema to at once cease activities in that church as its minister and for the consistory to do the same. In our church organization there is no such a thing as a stay of proceedings after an order is once made by classis which would permit Herman Hoeksema to continue on and act as the minister of that church."

Prof. Clarence Bouma, "A professor of systematic theology at the seminary of the Christian Reformed Church ..... graduate of the Calvin College and Theological Seminary of Grand Rapids, Michigan, Princeton Theological Seminary, Princeton University, Harvard University," testified:

"Synod, in passing upon these three points, made an interpretation of the confessional standards and after this interpretation it became the duty of all members of the Christian Reformed Church to submit to them ipso facto."

"If the Rev. Hoeksema does not submit to these interpretations, he lays himself open to be deposed in the proper way."

The decision of the trial judge is that the classis had Jurisdiction to act, did act, that defendants were bound by its decision, and without right of stay of proceedings. We agree with him. Question (1) is answered in the affirmative, question (2) in the negative.

Again we call attention to the rule of Fuchs v. Meisel, 102 Mich. 357, quoted in Borgman case:

"In the freedom of conscience and the right to worship allowed in this country, the defendants and the members of this church undoubtedly possessed the right to withdraw from it, with or without reason. But they could not take with them for their own purposes, or transfer to any other religious body, the property dedicated to and conveyed for the worship of God under the discipline of this religious association; nor could they prevent its use by those who choose to remain in the church, and who represent the regular church organization. If complainants maintain the allegations of their bill—that they represent the regularly organized body of the church, and are its regular appointees—they are entitled to the relief prayed."

The decree further provides:

"It is further ordered, adjudged and decreed that defendants pay to the plaintiffs herein as damages for the wrongful detention and possession of said church property, the sum of one hundred ninety-two ($192.00) dollars per week, commencing on the 31st day of December, 1924, and continuing so long as defendants shall occupy and possess said church property, and that plaintiffs may have execution against these defendants for the collection of said damages."

This feature of the decree must rest on evidence received of fair rental value of the property. If defendants wrongfully have held possession of the property, who, if any one, may ask recovery of damages on the measure of rental value? Clearly, it must be the corporation itself, East Street Christian Reformed Church. It has power to sue. 3 Comp. Laws 1915, S. 11034. Plaintiffs filed this bill individually, alleging in a paragraph that they are the consistory of the church. The corporation is not a party. But it is, on this point, the real party in interest, and is the proper and necessary party to such recovery. 12A C. J. 798. Whether any such recovery can be had, it is unnecessary to determine, and we do not determine.

Other questions have been considered, but require no discussion.

So modified, the decree is affirmed. Defendants will have costs in this court.

PREDESTINATION

Pelagian

II

In the previous issue we discussed the Pelagian view of Predestination and found that Pelagians are Deists who suppose that God's decree to save some individuals for eternal life and others for eternal damnation without any regard to their personal merits or demerits, is in conflict with the so-called well-meant general offer of grace. We found this so-called well-meant offer of grace untenable in the light of the correct conception of God's foreknowledge. The Pelagian makes Gods foreknowledge a-mere-knowing-before-hand of what shall take place in the lives of man, while the Bible presents Divine foreknowledge as being a knowledge which is linked with God's decree of predestination, implying fixity and certainty for all things. Otherwise foreknowledge is no knowledge! The Pelagian view of Divine foreknowledge springs from an anti-theistic conception of God, man and the world. Only then is it possible to speak of a well-meant general offer of grace if all men hear the Gospel and when all men have a freedom next to and independent from God's freedom. This not being the case we defined the free agency of mankind as not being a state of indeterminateness, nor the independence of the creature, but rather the creature's self-realization in perfect dependence.

But last time we failed to answer three other Pelagian arguments brought against the Augustinian conception of predestination. These arguments were that Augustine's conception of predestination removes all motive for human exertion, makes God the author of sin, and finally, has no reality in actual life since no man is assured of his salvation.

In this article we plan to consider the first of these three arguments, namely, that the Augustinian conception of predestination *leaves no motive for human exertion.* The remaining two arguments will be discussed in a future paper.

By this time, the Augustinian view of predestination is well known. It is that view of predestination which we call unconditional, whereby the end and destiny of all men are fixed with God, even before men have been born, and in order to realize this end God creates and provides and guards the destinies of all men. In a previous article we have seen how the decree of predestination is all embracing, and, therefore, demands all that is implied in the Reformed conception of Providence. God by His Providence must provide, as historical realities, material and spiritual means through which God realizes the predestined end and destiny of every human being.

Before we answer the Pelagians that this view of predestination does not remove all motive for human exertion we desire to clarify this view of Gods' decree by a rather lengthy quotation from a recent Dutch author. We quote from K. Fernhout, De Leer der Uitverkiezing:

"De Souvereiniteit Gods: Gods vrije en oppermachtige beschikking over zijne schepselen, ook over zijn menschenkinderen, ligt waarlijk niet alleen voor ons als een deel der openbaring en als een stuk der rechtzinnige leer. Ze wordt ook tastbaar in de wereld. Ze leeft en werkt voor onze oogen, elken dag en overal.

"Want er is overal een onderscheid maken tusschen het eene schepsel en het andere; tusschen den eenen mensch en den anderen. Er zijn sterken en zwakken, zieken en gezonden, rijken en armen, ongelukkigen die door iedereen beklaagd, en voorspoedigen die door elk benijd worden. De verscheidenheid is eindeloos, en de tegenstellingen zijn niet te tellen.

"En, zeker, nu laten een deel dier verscheidenheden en tegenstellingen zich verklaren uit het leven en doen der menschen zelven. Zooals menigeen zijn kracht en gezondheid middellijk dankt aan zijn zalig en ingetogen leven, haalden tal van anderen door verwaarloozing van hun lichaam en allerlei uitspattingen zich ziekte en zwakheid op den hals. Terwijl de een door ijver en nauwgezetheid vooruit kwam in de wereld, was de ander door luiheid of slordigheid de bewerker van eigen achteruitgang en armoe, enz.

"Toch hoeft ge nog geen leven als dat van Methusalem achter den rug te hebben, om te weten, dat oorzaak en gevolg hier lang niet altoos met ijzeren schakels aan elkaar verbonden zijn. Van twee menschen, die hetzelfde en die het ook precies eender doen,(?) is bij den een de uitkomst slag op slag geheel anders en soms een vlak tegenovergestelde dan bij den ander. Daar merkt ge dan een goddelijke verkiezing: een vrijmachtige goddelijke onderscheiding in, die bij den een beschikt wat ze bij den ander onthoudt, die bij den een afwendt wat ze bij den ander doet komen.

"Denk b.v. eens aan allerlei verschil dat samenhangt met onze geboorte.

"Of we geboren zouden worden uit deze of uit die ouders, in dezen of in dien levenskring, in een hoogeren of in een lageren stand, in rijkdom of in armoe. Of we geboren zouden worden als jongen of als meisje, met een sterk of met een zwak gestel, met rijke talenten van verstand en gemoed, of met een armelijken geestesaanleg; met normale vermogens, of als idioot; met kostelijke neigingen en karakter eigenschappen, of met een zware erfelijke belasting — het zijn altemaal dingen waarin wijzelven in geen enkel opzicht ook maar iets beslissen, maar waarin onze God vrijmachtig besliste over ons.

"En nu weten we wel, dat al wat we daar noemden nog niet beslist over de uitkomst van ons leven. Ofschoon, bij hoe menigeen deed het dat wel. Voor hoe menigeen werd zijn bloedsmenging, zijn temperament, de een of ander aangeboren sterke neiging, werden zelfs bloot uitwendige dingen, als gezondheid of ziekelijkheid, rijkdom of armoede, de strik ten verderve.

"Doch daar zijn nog andere verschillen, en die, naar den samenhang tusschen oorzaak en gevolg, wel degelijk rechtstreeks samenhangen met onze lotsbestemming. Hoeveel hangt er middellijk voor onze behoudenis niet van af, of we geboren werden in een christenland of onder de heidenen; binnen de gemeente des Heeren of daarbuiten; in een gezin waar God gevreesd werd of waar de wereld werd gediend. Hoeveel van onze opvoeding, van de school die we bezochten, van — maar waar is het einde?

"Zie, deze feiten kunt ge niet in de gevolgen die ze meebrengen onder de oogen zien, of ge voelt en tast dat hier een goddelijke verkiezing, dat hier een vrijmachtige onderscheiding is, die niet achter den mensch aan komt, maar die hem vooruit is; die zich niet door hem laat bepalen, maar die zelf voor hem bepaalt." (Fernhout, De Leer der Uitverkiezing, p. 88 ff.)

Over against this lengthy quotation we wish to present the Pelagian argument that God's decree of predestination leaves no motive for human exertion. What is the meaning of this statement? The meaning is this that as soon as we believe in the above quotation, and as soon as we posit that the end and destiny of all men is firmly decreed without respect to the merits or demerits of men in this life, that then there is no man left who has any reason for acting as he chooses. For if his end is fixed and his environment is ready for him at birth, that it then makes no difference how he chooses for good or evil, his actions will in no wise be able to affect God's fixed end and destiny for him.

It is to be seen at a glance that this kind of argumentation is based upon a Pelagian view of the free agency of man, has no regard for the organic solidarity of the human race, is a product of the Pelagian's deistic view of God, man, the world and life, and proceeds from an erroneous view of the effects of Adam's fall into sin.

It is nonsensical to make the statement that man's choosing does not stand connected with his end and destiny. This is what the Pelagian argument virtually amounts to. For it in principle means to say that man, act as he will, really need not weigh motives and proceed cautiously, since this acting of his does not in any way stand related to the end which he shall reach.

How often have we not heard this old Pelagian argument uttered in the past few months by so-called Reformed people? If everything is fixed anyway, what is the use of preaching and teaching and of church-services and Christian instruction and a thousand other things? Then it does not matter whether I murder or eat or whether I help the needy since the end is fixed anyway! Thus we hear many speak over and over again.

Such language means nothing else than a denial of the Biblical view of predestination. And those who speak this language are free-will-drivers, usually dressed in a Reformed garb and bearing a Reformed name.

Odd it is, they say, that we cannot see that we are taking away all motive for human exertion and that God's decree and man's free will are like a double-track railway. Why, their argument is so axiomatic, so self-evident that he who runs may read it!

But their argument proceeds from the Pelagian view of the free agency of man. Only by such people is the

argument presented. So many people are possessed by this Pelagian idea that they are ready to call us blind leaders of the blind, unworthy to fill the offices of the Church, thoroughly bigoted and preachers of monstrous conceptions of God. Do they really think us so inconsistent that we preach one thing and live another? Do they not see that even when matters of earthly life are concerned we certainly act as people having motives for our human exertions and activities? For God's predestination certainly touches our earthly life as well as theirs. And we are charitable enough to allow that they know that our whole earthly existence is undeniably linked up with God's decree. And we beg to have it known once for all that we too realize that in earthly and natural matters as well as in matters of religion it is God's guarding and controlling hand which regulates and determines all. But we hope that they realize that God by His Providence provides the means for the realization of His eternal unchangeable decree. And not only does He provide the means, but He also supplies the directive force which these means shall have in the lives of men. And one category of means which must be mentioned here is the sum total of all human motives which exert infiuence in the life of mankind. No we are not such people who claim that only in matters of religion and salvation God's decree is operative. We assert equally strong that in business enterprises God's decree is operative using our motives, for engaging in business enterprises which have our hopes and interests enlisted, for the realization of His decree.

No, only free-will people object to the Biblical unconditional predestination. They would make it appear as if we teach that if men walk on the ocean steamer of life, that men have no ability, at least no good reasons, for walking to the starboard and larboard side, since after all, men are being carried to their destination by forces beyond their control. As if we teach that when the ship catches fire, men have no good reason for fleeing from destruction, since the vessel is doomed for destruction anyway and all men crowded on her decks with her.

Who ever heard us say, teach or act as if God's decree of predestination makes men like unto a vase of goldfish which God carries about and because of His decree restrains the fish from moving about unrestrainedly?

Our globe takes us with it, as it rushes around the sun, yet have we taught and does the Bible teach us that this fact should stop us from our ordinary work? No, we confess that God's plan and man's effort are equally in harmony. But these must be correctly related and understood. God's plan is not coordinate with human motives for activities, but the latter are subordinate to the former. The latter are a category of means for the accomplishment of the former. Let it be understood once for all that human motives are only a small part of the various means by which God realizes his eternal decree. Then it will be understood that man's free will is *not* next to God's good pleasure, but under the latter and entirely under its Divine and just control. And man never loses his free will nor his reasons for choosing and acting as he does, but while he chooses and acts he is acting in perfect self-dependence, and without being the victim of Fate.

Further, the Pelagian should remember that God is just and *secures the rational and moral characteristics of man* when he treats mankind as one grand organic whole upon which He visits the sin of mankind and punishes mankind with temporal punishment in the historical development through which it passes. Adam was under the unchangeable decree of God, yet God proceeds to teach men in the punishments which He sends to the whole human race, that there is every reason in the world for well-motivated human exertion. Every temporal punishment is a sermon from God Himself that Adam had the wrong motive when he ate of the fruit of the tree of knowledge of good and evil. The very fact that some men are born in poor circumstances and others in wealth is a silent lesson from God that man has every reason to choose for the good and to reject the evil. For God not only treats mankind to His covenant love, but he also allows it to share in His covenant curse. The very environment in which men are born is a preaching of God that men have every reason in the world for God-glorifying service. Even the lazy man who wanders about in poverty, in sickness and distress, has in his very poverty and sickness a Divine warning that God treats and deals with men according to the rule which He has laid down for the life of men. And that transgressing of that rule means ruin. God thus deals with mankind because in His decree it was fixed that there should be a covenant relationship between God and man.

The situation is really the very opposite from the Pelagian's view of the matter. Not God's decree removes all motive from human exertion but God's decree encourages effort instead of discouraging motivated human exertion. The fact that in God's decree a responsible mankind is to be dealt with precludes the now oft repeated Pelagian argument. Belief in God's plan that faith shall bring eternal life incites to courageous and persevering effort. And when God's Word is heeded no earnest faith seeking soul need hesitate about what kind of effort to bring forth. God's Word will in this prove to be a lamp unto his feet and a light upon his pathway.

Even the elect may come to realize the importance of human exertion. Our Confessional Standards certainly make it clear that man is not saved as an irrational block of wood or stone. Nor is it immaterial to God how the elect live in this life. Every elect person is cautioned to show his light unto men, that men may see his good works. Nor are the elect saved against their will. By no means! But God influences the will, so that through the willing of the elect persons God brings salvation. Nor is it a matter of indifference as to how the elect live. The law of human responsibility shall even have its say when in the future God distributes the inheritances of glory to His own.

The idea so often mentioned of late that some men

are willing to be saved and nevertheless must be lost and be punished as a reprobate is preposterous. This is really a devilish idea.

And the Scriptures likewise teach us the diligent use of means. Yes, even in this the decree of God is the foundation upon which such an exhortation can be based. For if it were not firmly decreed that by means of this exhortation God shall realize this decree there would be no motive for human exertion. If all men knew whether they were elect or reprobate this would be different. But this is not known. The hardest heart is sometimes broken in the hour of death. No, man have not God's decree for their rule unto life, but God's clearly revealed law. And that revealed law is a rule for life only because God has decreed it to be such for those who do the things of the law, and has determined eternal punishment who make the existence of Gods' decree a reason for their sloth and indolence.

Paul makes a brilliant declaration of God's purpose and human motives when in Acts 27:22, 24 and 31 he says: "There shall be no life among you, ... for God hath granted thee all them that sail with thee.... (but with) .. except these abide in the ship, ye cannot be saved." Likewise his statement in Phil. 2:12, 13 is significant: "work out your own salvation with fear and trembling, for it is God that worketh in you both to will and to work, for His good pleasure." Another significant text is Eph. 2:10: "We are His workmanship, created in Christ Jesus for good works, which God afore prepared that we *should walk in them.*"

This whole argument of the Pelagians rests upon their theory that the decree of God depends upon the fulfillment or non-fulfillment of a certain condition. This condition is that those men who use the light from nature aright, are pious, humble, meek, and fit for eternal life are elected by God unto eternal life. No, election is not dependent on these works but produces them. And if a man does not use the light of nature aright and is not pious, humble, meek and unfit for eternal life he shall be reprobated unto eternal damnation. As though reprobation in God's decree is dependent upon these conditions? No, the non-fulfillment of the condition is a means whereby reprobation becomes evident.

And who would think of claiming that the Reformed view of predestination excludes all motive for human effort when he reads such a testimony as the following one from the First Head of Doctrine in the Canons of Dordt, Art. 16? "Those who do not yet experience a lively faith in Christ, an assured confidence of soul, peace of conscience, an earnest endeavor after filial obedience, and glorying in God through Christ, efficaciously wrought in them, and do nevertheless persist in the use of the means which God hath appointed for working these graces in us, ought not to be alarmed at the mention of reprobation, nor to rank themselves among the reprobate, but diligently to persevere in the use of means, and with ardent desires, devoutly and humbly to wait for a season of richer grace. Much less cause have they to be terrified by the doctrine of reprobation, who, though they seriously desire to be turned to God, to please him only, and to be delivered from the body of death, cannot yet reach that measure of holiness and faith to which they aspire; since a merciful God has promised that He will not quench the smoking flax, nor break the bruised reed. But this doctrine is justly terrible to those, who, regardless of God and the Savior Jesus Christ, have wholly given themselves up to the cares of the world, and the pleasures of the flesh, so long as they are not seriously converted to God."

B. J. D.

"'Tis Thine alone to calm the pious breast
With silent confidence and holy rest;
From Thee, great God! we spring—to Thee we tend,
Path, Motive, Guide, Original, and End."

—Johnson.

HUN WELBEHAGEN

Dat God de HEERE 't welbehagen doet,
— Den wensch vervult, dergenen die Hem vreezen,
(Ps. 145:19a)
Is immer — zelfs in (schijnb'ren) tegenspoed —
Al d' eeuwen door op 't luisterrijkst bewezen;
Zij die hun God geloofden op Zijn woord —
Zij bonden Hem daaraan, en bouwden voort.

Jeruzalems ommuring, — in verval;
Gebeukt door stormrammei van 's vijands benden —,
Wordt door Gods volk — schoon zwak, en klein in tal—
Hersteld, en 't volk ontheven van ellenden:
God brengt den wensch Nehemia's tot stand,
Hoe fel de vijand zich daartegen kant.

En zouden wij dan vreezen, als Gods Recht
En Vrijmacht wordt verkleind; Zijn woord verwrongen;
Men 't hier besnoeit, — en daar wat tusschen hecht,
Tot gansch de Schrift van leugen blijkt doordrongen . . ?!
Neen, driewerf neen!: dan bidden wij, dat God
De werkers van die gruweldaan bespott'!

Als "valschelijk-genaamde wetenschap"
Ons bant, — van daar ons Christus, onzen Koning,
Bevestigd had —, opdat voorts zotteklap
Weergalm' door d'-eertijds-God-gewijde woning,
Dan bidden wij, dat God, zoo Trouw als Goed,
Het welbehagen Zijner Knechten doet.

Zoo baden wij. Zoo hebt ook gij gedaan;
En nu —? gij allen moet, met ons, getuigen
Dat God ons welbehagen heeft verstaan:
"Een Huis waarin w' aanbiddend voor Hem buigen"
Was aller wensch; — de HEERE heeft verhoord,
En — naar ZIJN WIL — heeft niemand ons gestoord!

Want God is Isr'el Goed, — in al Zijn Werk!
Wanneer HIJ Werkt — wie is 't die Hem zal keeren . . ?!
De HEERE stelt die spotters paal en perk
En laat niet toe dat zij ons overheeren!
Looft, Prijst, Aanbidt en Dankt dan Gods Gena
In dit Zijn Huis, met blij Hallelujah!

Versaagt niet, als de weerpartij u hoont,
Doch bidt voor haar! Met God kan niets u deren.
Gedenkt, dat God "naar werken" straft, en loont,
En, dat Zijn woord nooit ledig weer zal keeren!
Schoon zich de zon verberge voor een wijl' —
Treedt moedig voort, en ziet des HEEREN Heil!

Bidt voor Gods Knecht, dien Hij u, op uw wensch,
Gezonden heeft in dit uw Kerkgenootschap!
Schoon Dienstknecht Gods — hij is (als gij) een "mensch";
Beveelt hem God, opdat hij u de Boodschap
Met blijdschap breng': dat daar vergiffenis
In het Verzoenend Bloed van Christus is!

En voorts, Gemeente! onderzoekt gestaag
En biddend 's Heeren woord! Dat zal u baten
Tot eigen-zielevrees, en ook: wat laag
U wordt gelegd door snoode onverlaten —
Het geeft u, door des Heeren Geest geleerd,
Zelfs macht dat gij des duivels pijlen weert!

* * * * *

Eerlang, bij 't slaan der laatste Godsbazuin,
— Als Christus alle dingen Nieuw zal maken —,
Wordt ook dit Huis verbrand, en valt in puin;
Maar zij, die hier voor d' Eer' des HEEREN waken,
Betrekken dan hun Huis, door God gemaakt,
Waar eeuwig Zijn nabijheid wordt gesmaakt! —

B. A. H.

DEDICATORY SERVICES AT HULL

—December 3, 1925—

On Thanksgiving Day afternoon of the past year, the members of the newly organized Protesting Christian Reformed Church at Hull, Iowa, held services for the first time in their new church building. Without question, every member had abundant reasons for gratefulness on that day. For God had not only returned prosperity to them gradually in a material way, but He had also given them the privilege of sitting under their own church roof and that a new one. In fact the congregation revealed eagerness to thank the Lord.

For what had happened?

This had happened. In March, 1925, thirty-seven families had left the Christian Reformed congregation at Hull and were organized by the Rev. Herman Hoeksema of Grand Rapids, Michigan, into a Protesting Christian Reformed Church. And after the passing of five months a new parsonage was ready for occupancy and eight months after organization a church building was ready to be used for God's cause.

From March to Thanksgiving Day in November, 1925 services had been held in the Town Hall of Hull. But such a hall does not create the correct atmosphere for services of God and the congregation rejoiced when she could have services in a church building.

On Thanskgiving Day the pastor of Hull's congregation, therefore, had a double duty to perform. First of all, preach a sermon appropriate for the expression of the congregation's gratitude for the abundance of crops and secondly, for the privilege which the congregation had in being seated in a splendid new church building. For this occasion the pastor used as his text, Ps. 50:14, 23: "Sacrifice to God thanksgiving, and so pay unto the Most High thy vows. Whoso offereth praise shall honour Me, and prepare a way that I may shew him the salvation of God."

But at that time it was already announced that the actual dedicatory services were to be held later on. For that purpose the Revs. H. Danhof, H. Hoeksema and G. M. Ophoff were invited. Wednesday, December 3, 1925, was set aside as the day on which these services should be held. Because of various and manifold duties it was doubtful whether these pastors would be able to come, but they agreeably surprised the congregation of Hull by sending a telegram to Hull announcing that they would make the trip to Hull by automobile and expected to start on their trip on the morning of December 1, 1925. Revs. Hoeksema and Ophoff and Mr. S. G. Schaafsma boarded the latter's automobile at 7 A. M. on Monday morning and traveled to Kalamazoo, Michigan, where they were to meet Rev. H. Danhof. The weather was excellent and the roads were good on that first lap of their trip to Hull for they arrived at Freeport, Illinois, on Monday evening, and that without any mishap. At Freeport they stopped for the night and after obtaining lodging quarters they slumbered peacefully. The next morning they left Freeport, hoping to reach Hull before midnight. But they encountered some bad roads near Galena, Illinois, and some very high hills around Dubuque, Iowa. However, Mr. Schaafsma proved to be a good driver when at 6 P. M. he rolled his ministers of Protesting congregations onto the paved streets of Mason City, Iowa, about 150 miles east of Hull. From Mason City Rev. Hoeksema notified Hull's pastor that they expected to arrive in Hull about midnight. But in this they failed, for they did not reach Hull until 2:30 A. M. Wednesday morning. Here they found Mr. and Mrs. Brummel waiting to provide lodging for Rev. Hoeksema and Mr. Schaafsma while Rev. H. Danhof and Rev. Ophoff soon slumbered in dreamland in the new parsonage in Hull.

On Wednesday afternoon at 1 o'clock all three were ready to take their part in the dedicatory services. Rev. H. Danhof was asked to preach the dedicatory *sermon* in the Holland language. He was, for that reason, the first speaker. He preached an excellent sermon on the words

from Revelation 21: "Behold, the tabernacle of God is with man." For fully ninety minutes this text was expounded, clarified and applied. Thereupon Rev. Ophoff addressed the audience in the English language, urging the audience to act as God's party in the world, to use the new church building to reflect that the congregation of Jesus Christ is the light of the world and the salt of the earth, showing the audience that such is covenant calling. It was 5 P. M. when Rev. Ophoff finished his lecture and time was given the audience until 7:30 P. M. Refreshments were provided in the basement of the church.

At 7:30 P. M. the services were continued. After the usual opening ceremonies Hull's pastor used a few moments to thank all those who had labored diligently in the speedy erection of the parsonage and church building. Hereupon Rev. Hoeksema was given the floor. He addressed the audience for ninety minutes on Classical Hierarchy in the Holland language, pointing out that the new church building served as a protest against the hierarchical activities of Classes Grand Rapids East and West. Furthermore he pointed out in his own masterful and spirited manner that Jesus Christ sets in office and expels from office in the Christian Churches. The action of the Synod of 1924 was briefly reviewed and compared with the ousting proceedings of the two afore mentioned Classes. Further, Rev. Hoeksema begged anyone to notify the professors Berkhof, Volbeda and Bouma that he was willing to debate with all three of them on such matters as he had presented to the audience. Further, he asked whether anyone in the audience had questions to ask or remarks to make upon any utterance or idea of his lecture. No one responded. Then Rev. Hoeksema asked whether silence on the part of the audience meant agreement with him? Then he stated that he would take such for granted.

Rev. Hoeksema had every reason to make these last statements for some of his avowed enemies were in the audience which in the evening filled the new church building. There were representatives from many surrounding towns, such as Sibley, Doon, Rock Valley, Sioux Center, Sheldon, Boyden and Middelburg.

Hull's pastor thanked the audience for the interest it had revealed in the new congregation after Rev. Hoeksema had finished his spirited lecture, also thanked the three speakers for their interest and work. These three ministers certainly made the dedicatory services of Hull's new church building a marked success. And the congregation of Hull has secretly and silently thanked God for such men. The question is asked very often now: Did such men have to be ousted? And not only members from Hull's church ask this question, but many others who still belong to the Christian Reformed Church have revealed that they do not understand why these men had to be ousted and then in such a manner as Rev. Hoeksema explained to the audience on that evening.

Very many visitors expressed surprise at the size and construction of the new building. They were eager to know that the church building is 76 feet long and 40 feet wide, (having a tower 12 feet long and 12 feet wide and 60 feet high) having a seating capacity of 350. And although the congregation does not need all this seating room at the present time, it is hoped that in a very short time all the available space will be needed. And there are many reasons for believing that that day is not far hence. The congregation began with 37 families and 187 souls and today numbers 50 families and 260 souls. The day will not be far in the future if by God's grace and blessing, Hull has an annual remembrance of December 3, 1925.

But only when God's cause remains at stake for the congregation and His Name receives the praise.

Soli Deo Gloria!

But next to God such men as Revs. Danhof, Hoeksema and Ophoff deserve thanks. Their interest in Hull was clearly shown in their willingness to come and go from Hull under trying conditions, especially on their return to Michigan, when for the sake of good roads they were forced to pass from Waterloo, Iowa, to Madison, Wisconsin, and then preach for their own congregations on Sunday, one, two, and at least one, four times, after they have arrived home on Saturday evening at 11 P. M.

Many thanks, brethren! It shall not be forgotten!

B. J. D.

HOE VER DE GEREFORMEERDE HERAUT VERPOLITIEKTE

De "Heraut voor de Gereformeerde Kerken in Nederland" had in haar nummer van Zondag, 25 October, 1925, een artikel van de hand des hoofdredakteurs Prof. Dr. H. H. Kuyper, dat op ontwijfelbare wijze voor ieder, die de Heilige Schrift eenigszins heeft leeren verstaan, in haar Goddelijke leering en wijsheid; en die iets afweet door bladen van verschillende richting en uit verschillende landen van de politieke en diplomatieke valschheden der Europeesche en Internationale staatslieden, het bewijs gaf, hoezeer o. i. het lijfblad van wijlen Dr. A. Kuyper verpolitiekt is geworden en kleurenblind voor de lijnen en lessen der Schriftuur, die voor de daden van de geweldhebbers dezer wereld en dezer eeuw minder amikaal en waardeerend "uitgestippeld" zijn dan de editorials van de "leidende" bladen der Gereformeerden die aangeven.

Het artikel van Dr. H. H. K. behelsde een hooggestemd loflied op de — eenigen tijd nu geleden — te Locarno in Zwitserland tot stand gekomen schikking tusschen de Geallieerden van de oorlogsrampjaren 1914-1918 en hun overwonnen doch nog steeds, door Frankrijk vooral, gevreesde vijand Duitschland; welke overeenkomst, die de beveiliging van Frankrijk tegen een Duitschen aanval en de rust van West-Europa tot doelwit had, zoo het heette, door de Mammonistische wereldpers uitbundig werd geprezen.

Prof. H. H. K. schreef letterlijk: "Onze Heiland heeft

gezegd, dat zalig zijn de vreedzamen, of, gelijk het misschien nog letterlijker kan vertaald worden: de vredemakers. En al weten we maar al te wel, dat, zoolang de nieuwe aarde niet gekomen is waarop gerechtigheid wonen zal, de oorlogen niet zullen ophouden, toch neemt dit niet weg, dat elke poging om het ontzettend kwaad van den oorlog te verminderen en de volkeren van Europa te behouden voor de herhaling van wat achterligt, *de warmste sypmathie van elk christen hebben zal. Want niet de oorlogmakers, maar de vredemakers zijn door Christus zalig gesproken.* (Wij cursiveerden, G. V. B.)

"Het is daarom dan ook, dat we *met zoo groote vreugde* het vredeswerk hebben begroet, dat in Locarno tot stand is gekomen. (Wij cursiveerden, G. V. B.)

"..... Uit de hartelijke wijze waarop men met elkander omging (Te Locarno, G. V. B.) bleek, dat er *van haat en wrok geen sprake meer was.* (Wij cursiveerden, G. V. B.) .....

"Chamberlain en Briand, Luther en Stresemann, zijn hier *waarlijk vredemakers* geweest" ..... (Wij cursiveerden, G. V. B.)

Wij nu, meenden steeds, dat het uit het raam van Mattheus 5 en uit de eigen woorden van het negende vers in dat hoofdstuk, helder en klaar is voor een opmerkzaam Bijbellezer, dat Jezus de "zaligsprekingen" gericht heeft tot — en uitgespreid over *zijn jongeren, zijn discipelen en apostelen,* gelijk ook uit Lukas 6:20 wel duidelijk te zien is; en dat de grond en rede voor die zaligheid, dien vreedzamen en vredemakers toegekend, in de verschillende, onderscheidende liefde Gods lag, die juist *hen* tot kinderen des Koninkrijks en tot schapen van den Goeden Herder had gemaakt.

Zij, die vrede met God gemaakt hebben, en den vrede Gods die alle verstand te boven gaat, zoeken en najagen, verzoend zijnde met den Eeuwige, den heiligen en rechtvaardigen God, door het bloed des kruises, *deze* worden, daar zij den waren vrede deelachtig zijn en liefhebben, zalig gesproken door den Heiland en Zaligmaker die van zonde verlost.

Zij zijn nieuwe menschen geworden, die de werken der wereld en der duisternis en des vleesches haten en bestrijden, ziende op Christus, die gezegd heeft, dat Hij niet gekomen was om vrede te brengen op de aarde maar het zwaard, ofschoon Hij zijn volk zegenen zou met vrede en blijdschap.

Dat alles en veel meer nog van dien aard, vindt een eenvoudig christen in Gods Woord duidelijk voor hem aangeteekend en beschreven.

De hoofdredakteur van "De Heraut" echter komt maar zóó, — in vervoering geraakt door het "machtige en hartelijke" werk, door het commercieel en politiek-egoistisch bedrijf van-God-niet-in-erkentenis-houdende en dusgenaamd gekerstende natievertegenwoordigers —, dat heilige, partikuliere woord van Christus toepassen op de wereldsche, aardschgezinde diplomaten en staatslieden, socialisten, kapitalisten, fascisten, imperialisten, papisten en mammonisten, die in het kanton Tessino bijeen waren aan het meer en gingen schuitje varen, om de op vallen staande West-Europeesche huishouding te stutten en te trachten weder recht te zetten.

En hij neemt de woorden van Lord Robert Cecil, die verrukt was over "de opmerkelijke atmosfeer" die te Locarno had geheerscht, tot de zijne: "dat die ontmoeting op volkomen gelijke voet van vroegere tegenstanders een nieuwe richting aangeeft en een overeenkomst was om den vrede nu te HOUDEN."

Terwijl dan "De Heraut"-redakteur besluit: "En als Frankrijk straks zijn ridderlijken aard weer toont jegens Duitschland, dan zal 1925 in de historie met recht als *het vredejaar* worden vermeld."

Zoo iets lief voor Frankrijk hadden wij heusch niet uit de pen van den Calvinistischen leider, die den redenaar van 1872 over den "beruchten Bartelsnacht" tot vader had, verwacht.

Echter, dat zien "met een verwonderend oog," dat blikken "met groote vreugde" op het doen der heerschappijvoerders dezes tijds, dat gedachteloos en ongegrond toepassen van uitspraken des Heeren en van woorden Gods op het doen van politieke heeren en schenders van Gods Wet, dat aanprijzen van tegen elkaar uitruilende ministerieele en parlementaire acties, is niet enkel een ding dat in Europa of bepaaldelijk in Nederland alleen door Gereformeerde mannen wordt gedaan.

Hier in ons land is het ook gezien, — en Ds. Danhof heeft het eenige jaren geleden zoo naar waarheid, en treffend schoon dus, in zijn lezing: "De Idee van het Genadeverbond" gezegd: "Dat b.v. tijdens den dusgenaamden wereldoorlog die door wat "kerk" heette veelal "heilig en rechtvaardig" werd genoemd, en die door sommige predikanten als een evangelieprediking en kwaaduitdelger zelfs boven het éénig zoenoffer, door Christus Jezus gebracht voor Zijn volk, werd gesteld, — "kerk en Staat arm in arm gingen en eensgeestes waren, christendom en wereld bevriend waren en elkander trouwelijk hielpen."

In die "dooreenstrengeling" van Kerk en Staat, is natuurlijk geen werking te aanschouwen voortkomend uit het leven der wedergeboorte, een vrucht van de verbondsgenade Gods, die alleen den waren christen kenmerkt, maar hier werken koopmansslimheid en negotiezucht en afval van God, alles uit den wortel der zonde, van de onherborene menschelijke natuur, die vijandig tegenover God den Heere staat, slechts bedacht op angstig-gezocht zelfbehoud en verdere machtsontwikkeling van staten, die het tegendeel bedoelen van de bevordering van Gods eeuwig Vrederijk op aarde.

Nog onlangs zagen wij b.v. in THE INSTRUCTOR FOR THE SUNDAY SCHOOL, een blaadje, dat in de Zondagscholen der Chr. Geref. Kerk veel wordt gebruikt, als een onderwijzende en praktische toelichting van het Bijbelsch onderwerp "Paulus voor Agrippa" het volgende aangeteekend voor den onderwijzer (wij vertalen, G. V. B.): "Het woordje BIJNA staart ons overal aan. Weet gij wel, dat velen onder ons menschen *Bijna Amerikanen* zijn? En moeten wij niet juist *Goede Amerikanen* zijn? Sommigen willen zelfs niet eens gaan stemmen; en

anderen willen niet eens beproeven om de taal des lands te leeren!" —

De fout is geweest, reeds vele eeuwen terug in Nederland, dat men het Koninkrijk Gods saam liet vallen met de Republiek der Vereenigde Nederlanden; de beloften en woorden Gods voor Zijn volk en kudde van oude dagen en voor de Gemeente Gods van den nieuwen dag, van toepassing dacht en achtte te zijn op het Nederlandsche volk als Natie, waarbinnen b.v. de Gereformeerde kerk slechts een tiende der bevolking vertegenwoordigde, en de rest, ofschoon in naam Gereformeerd, totaal Heidensch bleef.

Wijlen Dr. Kuyper's arbeid tot het terugleiden van de Nederlandsche natie naar de oude Calvinistische grondslagen en waarborgen, was dan ook goeddeels een "fata morgana"; en het oproepen van de Gereformeerde "kleine luyden" en van het "christelijk volksdeel" voor goedkeuring van het vrouwenkiesrecht, voor het gebruik van de stembus tot verovering van het regeerkasteel door middel van coalitie-werk, o. i. een afwijken van het rechte pad als aangegeven door Gods Woord.

En och, als men pseudo-theocratisch en "Joodsch" wil denken en spreken van den "God van Nederland" en van Amerika als "Gods uitverkoren natie," tegen de meening der Schrift in, en blind voor den aard en de strekking van het Koninkrijk der hemelen, waarom bewaart men dan niet en doet men dan niet al wat geschreven is in "het wetboek van Mozes"? (Zie Jozua 23:6.)

Waarom dient men dan nog met voorliefde "de afgoden der Heidenen" en gedenkt men, tegen het gebod van Jozua in, aan den naam der afgoden van de volken die de Heere voor het aangezicht van Israel uitgedreven heeft, en buigt men zich voor hen?

Immers, men onderhoudt dagen en maanden en sabbaten, die de Heere niet bevolen heeft!

En men offert en rookt aan Sinterklaas en den denneboom, en Hallowe-en en Sint Valentijn, de "verfoeisels" der Heidenen, gelijk de Schrift het zonder eenig euphemisme uitdrukt.

Terwijl men verder "vleesch tot zijn arm stelt" om Gods huis te bouwen, en in plaats van "een afgezonderd volk" te wezen, zich gaarne aansluit bij de inwoners des lands "die grooter en sterker zijn dan wij."

Verlaat men in dit grondgeding de rechte sporen, dan komt men er van zelf ook toe, om in Onafhankelijkheidsverklaring en Unie-Grondwet een Evangelie te zien, dus een blijde boodschap van Godswege tot verlossing van zondaren; in de stembus een sacrament; en in 's lands vlag een symbool van Goddelijke genade en glorie.

En de drift naar internationale aaneensluiting en samenwerking onder de dusgenaamde beschaafde natiën der wereld, de van de kansels zoo luid geprezen Volkenbond en de nog zoo versch nu ook door Dr. H. H. K. van "De Heraut" zalig gesproken "Locarno pact" en zijn makers, zij staan niet in de richting van het pad dat de pelgrims naar het hemelsche Sion voert, maar bevorderen mee de komst van dien Wederpartijder en Tegenstander Gods en van Zijnen Christus, die tegen het laatst der tijden verschijnen zal en de volken verleiden tot den grooten opstand.

Zou nu Prof. Dr. H. H. K. zóó slecht op de hoogte zijn met de gesteldheid der geesten die in Europa de leiding der zaken hebben op staatkundig gebied, en met de motieven, die eerst geleid hebben tot den rampvollen "vrede" van Versailles c. a., en die ten slotte de hoofdbelanghebbenden dreven naar de afzondering van Locarno om daar ruilhandel te drijven en geheime afspraken te maken met en tegen elkander in, dat Z.H.G. meent, in oprechtheid des harten en uit een overkropt gemoed een nieuwe "Engelenzang" te moeten aanheffen voor zijn lezers?

Wij kunnen het zoo moeilijk aannemen.

Temeer daar ook de "nasleep" van het hooggeloofde Locarno verdrag nu juist niet zoo hartverheffend en vredebestendigend bleek uit te vallen.

Wij moeten echter wel, ook uit hetgeen viel op te maken eerder van des professors reis naar en omtrent zijn verblijf en optreden in Zuid-Afrika, volgens zijn reisverslag in "De Heraut," tot het besluit komen, dat het oude "lijfblad" van wijlen Dr. A. Kuyper Sr., De Heraut voor de Gereformeerde Kerken in Nederland, vrij vèr verpolitiekt is geworden.

Zeer eigenaardig, — zijn we geneigd te zeggen, — had het volgende nummer van "De Heraut" dat wij boven aangaven, een Meditatie van de hand des broeders van den Heraut-hoofdredakteur, (Dr. A. Kuyper Jr.) over: "Zalig zijn de vreedzamen" uit Mattheus 5:9, een meditatie, die als volgt aanvangt:

"Het schijnt, dat deze zaligspreking het onderscheid tusschen de kinderen Gods en de kinderen der wereld geheel uitwischt. Want niet alleen de kinderen Gods zijn vreedzaam en zoeken den vrede steeds aan te kweeken, maar ook de kinderen der wereld, die aan het ruwe geweld den rug toekeeren en voor de beschaving ijveren, hebben van vrede den mond vol.

"Is dan het vreedzaam zijn in den tegenwoordigen tijd nog langer een kenmerk van het kindschap Gods, waar in het midden der wereld zooveel van ontwapening en vrede wordt gesproken, en zij, die God *niet* liefhebben op allerlei manier de zaak van den vrede dienen?

"Die vraag wordt steeds luider gedaan; maar hij die weet, dat op den berg der zaligsprekingen Jezus zoo duidelijk heeft betuigd: 'Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen GODS KINDEREN genaamd worden,' weet ook hier het juiste antwoord te geven. Immers zij die vreedzaam zijn in den hoogen en heiligen zin van het woord, zijn *niet de kinderen der wereld* (Wij cursiveerden, G. V. B.) maar KINDEREN GODS."

En dan vervolgt de Meditatie-schrijver, — die in dit opzicht 's vaders talent nabij komt —,: "Hoe staat de natuurlijke mensch in zijn hart tegenover den vrede? De menschelijke natuur is alzoo verdorven, dat de mensch van nature geneigd is God en zijn naaste te haten. Deze waarheid moet, zullen wij deze zaligspreking goed verstaan, vóór alle dingen worden uitgesproken." (De lezer ziet hier, dat Dr. A. Kuyper Jr. het niet eens is met Dr. H. Beets van Grand Rapids, die voor den rechter aldaar

als leer der Chr. Geref. Kerk durfde te belijden, dat de natuurlijke mensch wel vierderlei soort goed kon doen, welk goeddoen, zal het Schriftuurlijk zijn, toch uit liefde moet voortkomen, en liefde, ware liefde moet openbaren. Of leeft de Chr. Geref. Kerk dezer dagen *niet* meer naar de Schrift en belijdt zij *niet* meer de Gereformeerde waarheid? (G. V. B.)

Zeker, verderop in zijn meditatie komt ook deze Dr. Kuyper aandragen met de in Nederland schier onontbeerlijk geworden Gemeene-Gratie leer, en zet de schrijver dwaaslijk uiteen, dat het aan de Gemeene Gratie is te danken, dat de wereld door al die haat en nijd en boosheid (zoo anders toch dan al die humaan opgestapelde hoeveelheid natuurlijk, burgerlijk, maatschappelijk en kerkelijk goed van Dr. Beets, als "de goede belijdenis" voor stadhouders en overheden afgelegd) niet in elkaar is gezonken; maar de schrijver der overdenking van de zaligspreking der vredemakers erkent dan toch, naar het zuivere Woord Gods, dat alleen in de harten van Gods kinderen ware vrede leeft, en ZIJ alleen vrede hebben met God en met den naaste, wijl de liefde Gods in HUNNE harten is uitgestort.

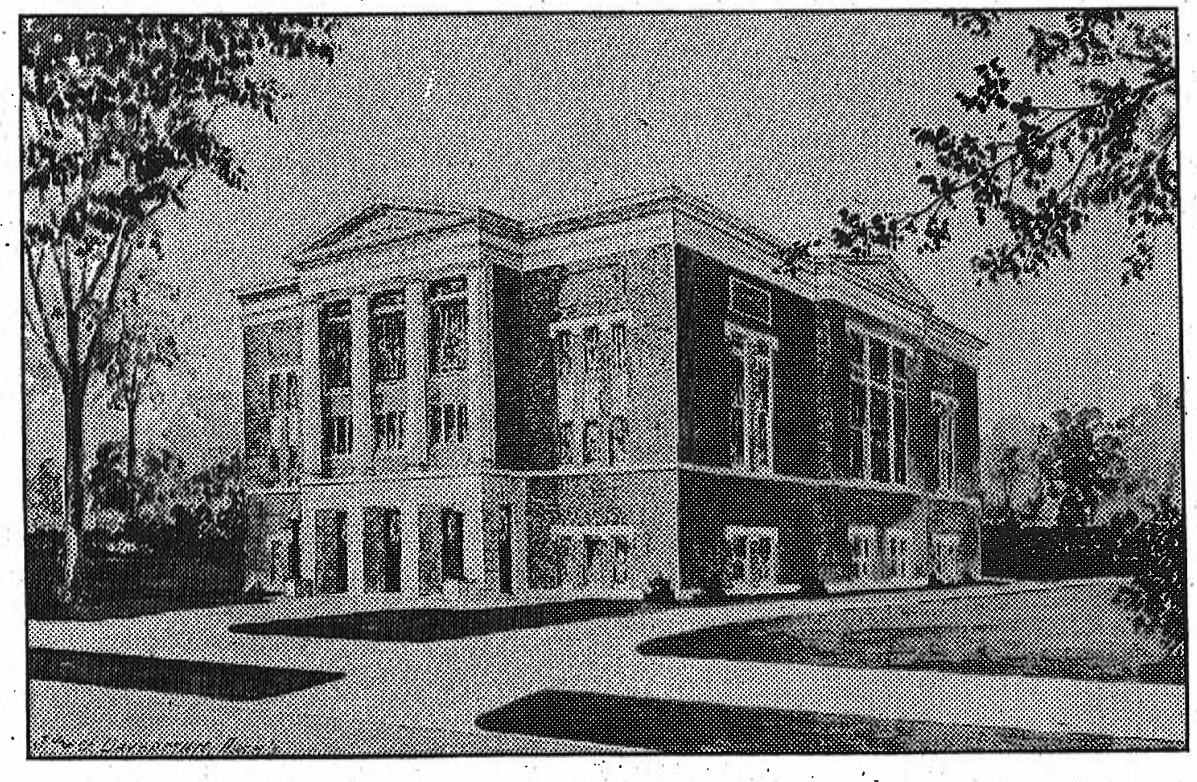
Zoo verstaan wij steeds meer," vervolgt hij, "dat NIET de kinderen der wereld, maar alleen de KINDEREN GODS vreedzaam, (dus vredemakers) zijn."

En dan gaat Dr. A. K. terecht heen en verklaart, "dat voor een christen, die den vrede Gods bezit welke alle verstand te boven gaat, zelfs *strijd* is geboden voor Gods eere; voor de waarheid die hem boven alles lief is, voor de vervulling van de komst des koninkrijks; en dat Hij, die de Vredevorst is, zelve gezegd heeft: 'Meent niet, dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde. Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard,' enz..." en andere dingen meer, welke nu niet rechtstreeks op de zaak waarop wij hier wilden wijzen betrekking hebben.

Mochten de leiders des volks, hier en in Nederland, en de voorgangers onder de Calvinisten aan beide zijden van den Atlantischen Oceaan, toch tot de eenvoudigheid der Heilige Schriftuur terugkeeren in hunne beschouwing van de Gemeente van Christus, de Kerk des Heeren, en hare verhouding tot de dingen van deze aarde en de acties dezer wereld, die in het booze ligt!

En b.v. het woord des Heilands meer naar voren brengen in het heldere licht van den dag des Geestes, dat Christus' koninkrijk *niet* is van deze wereld, en dat het Koninkrijk der hemelen *niet* komt met uiterlijk gelaat.

G. V. B.

De bovenstaande illustratie is gemaakt naar de Architect's teekening en toont, behoudens enkele kleine wijzigingen, het in aanbouw zijnd Kerkgebouw van de Protesteerende Chr. Geref. Gemeente te Kalamazoo,, Mich. Binnen enkele maanden hoopt de gemeente dit gebouw in gebruik te nemen. Het zal worden voorzien van een "forced air" verwarmingssysteem, en een Hinnes orgel zal worden geplaatst. Het ruime gebouw, waarvan ook het basement practisch is verdeeld, zal in het auditorium en gallerij zitplaatsen bieden voor ongeveer acht honderd personen. Het stemt de leden onzer gemeente tot dank aan den Heere, dat, waar zij zich genoodzaakt zagen hun kerkgebouw te verlaten, zij nu een Godshuis zien verrijzen, waar zij onbelemmerd de zuivere verkondiging der Schriften zullen mogen beluisteren.

SECR. BOUWCOMMISSIE.

AN INTRODUCTION

A distinctive feature of our present age is the love for a grand and beautiful scenery. All the world enjoys to see a beautiful landscape. Nature is loved for her own sake, apart from all her uses to man. Not only artists and painters, but society as a whole, recognizes the picturesqueness of its waste places. A mountain is no more a huge lump of earth, stone or rock—water is no longer a means to satisfy the thirst of man and beast. These things are beginning to display to the human mind the greatness of the Divine Creator. The volcano is no longer considered only terrible, but displays the wisdom and greatness of God below the earth's surface upon which we as human beings tread.

Nature is attaining a wide-spread appreciation. It is considered no longer as a mere frame-work of circumstances which are uncontrolable, but forms a system of types and symbols for the education of the mind of man. Religion has a great role to fulfill. For centuries this field of christian theology has been neglected. The mighty parable of the earth was not investigated, but was relegated to the unknown. The manifold forms and hues of the creation of God were not means to magnify the greatness of the divine Creator. It was forgotten that the Word of God speaks to us of the tree, the beast, the flower, and the dew-drop. Nothing of the greatness of God in nature was made known unto the mind of man. The image of God in the green herb and in the deep resources of the earth and sea were never spoken of. The celestical types and hieroglyphics with which the face of the earth is covered were no longer read. The Bible discloses all this to us, and a study of these manifestations of God in nature and their symbolical meaning will not be fruitless. The Word of God is indeed great as a teacher for the children of God to make them wise unto salvation, but it also reveals unto us the spiritual source of the physical world which the author of divine word made. The miracles of the Bible, and they are many, are not only emblems of power in the spiritual world, but also exponents of the miracles of nature. All creation is a wonder; but it needs other wonders to reveal it to our careless eyes and insensible hearts. We are in need of the multiplication of the loaves and fishes at Capernaum to explain to us the mystery of the harvest of the land and sea. We are in need of the calming of the stormy waters of Gennesaret to satisfy us that the powers of nature—which seem so arbitrary and destructive and so purely physical—are held in leash by Him who maintains the circulation of the elements of nature.

The world is full of types and symbols to portray the greatness of God. In the small blade of grass, in the smallest insect that lives the magnificance of God is displayed. The mineral kingdom reveals the stability of our God, for "He is our Rock of salvation,"—the Foundation of our Hope;—the vegetable kingdom exhibits His beauty, for, "He is the Rose of Sharon and the Lily of the valley;" the animal kingdom shows forth His strength and sacrifice, for "He is the Lion of the tribe of Judah, and the Lamb of God which taketh away the sin of the world." The Sun declares His glory, for "He is the Sun of Righteousness;" the stars proclaim His effulgence, for "He is the bright and morning Star."

The writers of the Word of God possessed an open eye for the greatness of God in nature. Animals and plants, stars and the open sea, are used by them to portray the way of salvation which is in Jesus Christ. The types of the O. T. are abundant revelations of God also in the world of nature. They were all used to portray a spiritual lesson unto the Covenant people of God. Jesus shed light not only upon the Bible, but also upon nature; He proved that every natural fact is a symbol of some spiritual fact; that every object of creation is the shadow of some important moral truth. May we also as His followers make an attempt to magnify God in Creation, and may we use to that end the Word of God as our source book.

RALPH DANHOF.

FOR THE NEW YEAR

"I see not a step before me as I tread the days of the year,
But the past is still in God's keeping, the future His mercy shall clear;
And what looks dark in the distance may brighten as I draw near."

"For perhaps the dreaded future has less bitterness than I think;
The Lord may sweeten the water before I shall stoop to drink,
Or if Marah must be Marah, He will stand beside its brink."

* * * * * *

"So I go on not knowing, I would not if I might;
I would rather walk on in the dark with God, than go alone in the light;
I would rather walk with Him by faith than walk alone by sight."

"My heart shrinks back from trials which the future may disclose,
Yet I never had a sorrow, but what the dear Lord chose;
So I send the coming tears back, with the whispered word, 'He knows.'"

"The good man suffers but to gain,
And every virtue springs from pain;
As aromatic plants bestow
No spicy fragrance while they grow;
But crushed or trodden to the ground,
Diffuse their balmy sweets around."

—Goldsmith.